

မင်းမင်းသိင်္ခ

သင့်ကြောင့်

ဘဝ

စိတ်မသပ်ပါစေနှင့်

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အဖိုးဒီဇိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- ကိုဆန်း
 - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြဲ-၀၃၇၅၁)

ပုံနှိပ်သူ

- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဦးမြင့်သန်း (မြဲ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၆၀၊ စကားဝါလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

အတွင်းဖလင်
စာအုပ်ချုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးထွန်းဆိုင်း
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ။
- ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု
တန်ဖိုး

- ၅၀၀
- ၁၆၀၀ ကျပ်

ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနှင့်/ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်။-ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂
၁၄၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနှင့်

စာဖတ်ပရိသတ်များခင်ဗျာ. . .

အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ (၄၂)အုပ်မြောက် စာအုပ်ကို သရဲ အကြောင်း အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ရေးထားပါတယ်။

သရဲဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ သရဲက သရဲ ဟာသ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်များမှာတော့ သရဲဟာသ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တော့မှာပါ။

ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်များထံမှ ဝေဖန်မှု များကို ကျွန်တော်လိုချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အောက်ပါ လိပ်စာများမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဟာသဖြစ်ရန် ရေးသားထားသည်မို့ ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင် သည်ထက် ရသတစ်ခုအနေဖြင့်သာ ဖတ်ရှုစေလိုပါသည် ခင်ဗျား။ လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့်. . .

ပြည်ပိုင်မျိုးအိမ်
(Face book account:)
Pyaepaing hmueeain

ပြည်ပိုင်မျိုးအိမ်
ဆ၊ ၁၆
ရွှေဥမင်ဘုရားလမ်း
ဆင်ခေါင်းရပ်ကွက်၊
ပင်းတယမြို့။

www.burmeseclassic.com

ပြေငြိမ်းချမ်း

မှောင်ခိုးမှောင်ခိုးအချိန်။

“ဝါး”

“အမလေး... တော့”

ကားပေါ်တက်လာသော မင်းသမီးဖြစ်သူ ယွန်းဆက်
ဝန်းကို မင်းသားဖြစ်သူ ဘုန်းသူရက သရဲမျက်နှာဖုံးကိုစွပ်၍
ခြောက်သည်။

မင်းသမီးခမျာ မိန်းကလေးပီပီ ကြောက်ကာသွားသည်။
သရဲကားတွေ တောက်လျှောက်ရိုက်လာသော မင်းသမီးဖြစ်

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ပညာပါနေနင်

သော်လည်း အသည်းကတော့ငယ်သည်။

“ကိုဘုန်းနော်... လာလာမစနဲ့၊ ယွန်းဆက်က ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

သရဲမျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ရင်း ပြောင်စိစိလုပ်နေတဲ့ မင်းသားဖြစ်သူကို မင်းသမီးက မျက်စောင်းထိုးပစ်ရင် ဆိုသည်။

“ချစ်လို့စတာပါကွာ၊ ယွန်းဆက်ကလည်း”

“လာမချစ်နဲ့၊ လာလည်းမစနဲ့ ဒါပဲ”

မင်းသား propose လုပ်ထားသည်မို့ မိန်းကလေးပီပီ မင်းသမီးက အင်တင်တင်လုပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေ ကြပြီဟု သတင်းတွေထွက်နေကြသော်လည်း တကယ်တမ်းကြ မင်းသားခမျာ အဖြေတောင်းနေရဆဲအဆင့်မှာသာ ရှိသေး သည်။ နယ်တွင် သရဲကားသွားရိုက်ကြမည်မို့ တစ်စုတစည်း တည်းဖြစ်စေရန် ဒါရိုက်တာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် ဇာတ်ရံ များ၊ ကင်မရာမင်းနှင့် အခြား မီးထိုးမှန်ထိုးပါမကျန် ချွတ် တစ်ဖွဲ့သားလုံး အဝေးပြေးကားတစ်စီးထဲတွင် အတူစီးလာကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြန်လော့ဒ်

ဟိုင်းဝေးကားလမ်းဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ညနေ
စာ ထမင်းစားနားတုန်း မင်းသားက ကားပေါ်အရင်ရောက်
အောင် ပြန်လာကာ လာသမျှ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခြောက်မည်ဆို
သောအကြံဖြင့် စောင့်နေစဉ် မင်းသမီးက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးပေါက်ကာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရော့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

မင်းသားက သူ့ချွတ်ထားသော သရဲမျက်နှာဖုံးကို
မင်းသမီးအား ‘ရော့’ဟု လှမ်းပေးသည်။ မင်းသမီးက အူကြောင်
ကြောင်ဖြင့် ‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ’ဟု အမေးရှိသည်။

“ဒါ စွပ်ထားပြီးလာတဲ့ လူတွေကို စောင့်ပြီးခြောက်ရ
အောင်လေ၊ ကိုဘုန်းဆီမှာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

မင်းသားက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ပေး ပေး၊ ဟီးဟီး... ဝါနုနဲ့
မေမေက အခုပဲ နောက်ကလိုက်လာနေပြီ၊ သူတို့ကိုခြောက်ရ
မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မင်းသမီးက မင်းသားထံမှ သရဲ

မျက်နှာဖုံးကိုယူကာ စွပ်သည်။ 'ဝါနု'ဆိုသည်က မင်းသမီး၏ မိတ်ကပ်ဆရာ ကိုဘခက်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘခက်၏ မိတ်ကပ်အနုပညာ နာမည်က 'ဝါနု'။

“အတူတူခြောက်ကြတာပေါ့”

မင်းသားက သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို ယူကာစွပ်ရင်း ဆိုသည်။

“ပုန်းနေရအောင်၊ လူသံကြားတယ်”

မင်းသမီးက ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားကို ဝင်သွားရင်းက ဆိုသည်။

“ယွန်းဆက်ခြောက်လို့ အကြောက်ပြေလောက်ပြီဆို တော့မှ ကိုယ်က ဆက်ခြောက်မယ်၊ အဲဒါမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

မင်းသား၏အဆိုကို မင်းသမီးက ထောက်ခံသည်။

မင်းသားကလည်း မလှမ်းမကမ်းရှိ ခုံနှစ်ခုကြားကိုဝင် ကာ နေရာယူသည်။ ထို့စဉ်မှာပင် ကားတံခါးဝမှနေ လူတစ်ယောက် တက်ကာလာသည်။

“ဟ... ဘယ်သူမှမရောက်သေးပါလား”

ရောက်လာသူက ဒါရိုက်တာကြီးဖြစ်သည်။

“ရောက်နေပါပြီ၊ ဟီ ဟီ ဟီ”

အသံကို တုန်ရီအောင်လုပ်ရင်း ရုတ်တရက် ထရပ်
သော မင်းသမီး၏အသံကြောင့် ‘အောင်မလေးဗျ’ဟု ဒါရိုက်
တာကြီးက လန့်ကာအော်သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ချွတ်စမ်း မျက်နှာဖုံး”

မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ခြောက်မှန်းသိသည်နှင့် ဒါရိုက်တာ
ကြီးက ရုတ်ကိုးရုတ်ကန်းဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ကာအော်သည်။

“ဟီး ဟီး... သမီးပါဆရာရဲ့”

“ဟင်... မင်းသမီး၊ မင်းသမီးရယ် ခြောက်စရာရွားလို့
လူကိုတုန်သွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းသမီးက ကားပေါ်မှာ
တစ်ယောက်တည်း မကြောက်ဘူးလား”

ဒါရိုက်တာကြီးက မင်းသမီးမို့ လေသံက ပျော့ကာသွား
သည်။ ပခုံးကိုတွန့်ရင်း ‘မကြောက်ဘူးလား’ဟု မေးသည်။

“ကြောက်တော့ကြောက်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကားပေါ် စောစောစီးစီးတက်လာမယ့်လူကို ခြောက်မယ်ဆိုပြီး
ကြောက်ကြောက်နဲ့စောင့်နေတာ၊ ဆရာက ဈေးဦးစပေါက်တာ

ပဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ လန့်လိုက်တာမင်းသမီးရယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ဆိုသည်။
မင်းသမီးက ဒါရိုက်တာနောက်မှာ တရွေ့ရွေ့လာနေသော သရဲ
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့် မင်းသားကို မြင်နေရသည်။ မင်းသား
က ‘ရှူး’ဟု တိတ်တိတ်နေရန် အမူအရာလုပ်ပြသည်။

“သရဲကားတွေ တောက်လျှောက်ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာ
ဆိုပေမယ့်လည်း အသည်းကတော့ ငယ်တယ်မင်းသမီးရေ၊
လန့်လိုက်တာ လိပ်ပြာတောင် လွင့်သွားပြီလားမသိဘူး၊
ရေသောက်ဦးမှပဲ”

“ရေပူးတွေကနောက်မှာ သွားယူလိုက်လေဆရာ”

မင်းသမီးက ဒါရိုက်တာကို နောက်သို့ကုည့်စေရန်
အကြံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရေပူးက နောက်မှာ”

“ဝါး”

“အမလေးဗျ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ရေပူးယူရန် နောက်သို့အကုည့်

၁၂

မင်းသားက 'ဝါး'ခနဲ ခြောက်လိုက်သည်မို့ ဒါရိုက်တာကြီးခမျာ
'အမလေး'တရင်း လန့်ကာသွားသည်။ ဒါရိုက်တာကြီး လန့်သွား
သည်ကိုကြည့်ရင်း မင်းသားက တဟီးဟီးရယ်ကာ သရဲမျက်နှာ
ဖုံးကို ချွတ်သည်။

“အမလေး မင်းသားရယ်၊ ဒီမှာ ဟိုကလေးမခြောက်လို့
လန့်တာ အကြောက်တောင်မပြေသေးဘူးကွ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ငိုသံပါကြီးဖြင့် ဆိုသည်။

“ကြောက်သွားရင် ရေသောက်လိုက်ပေါ့ ဆရာရဲ့”

မင်းသမီးက ပြောပြောဆိုဆို ရေဗူးကို လှမ်းပေးသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက လှမ်းယူကာ မော့သောက်လိုက်ရင်း
မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“နေပါဦး... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာကိစ္စ ကား
ပေါ်မှာ အရင်ရောက်နေကြတာလဲ၊ ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲနော်”

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ရောက်လာသမျှလူတွေ
ကို ဒီမျက်နှာဖုံးတွေစွပ်ပြီး စချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြောက်ရတာ ပျော်စရာကြီးဆရာရဲ့”

မင်းသား၏ စကားအဆုံးမှာ မင်းသမီးက ဆိုသည်။

“အေးကွ... ငါ့လည်း သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခု ပေးစမ်းပါဦး”

ဒါရိုက်တာကြီးကလည်း အစအနောက်သန်သူမို့ ရေဗူးကို တစ်ကြိုက်မော့ရင်းက ဆိုသည်။

“နေဦး... ဇာတ်ကားအတွက်သုံးဖို့ ယူလာတဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေ ကားနောက်ကအိတ်ထဲမှာရှိတယ်၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်ကွ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားနောက်မှ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး သရဲမျက်နှာဖုံးကို ယူကာနေသည်။ မင်းသားနှင့် အသက်ငါးနှစ်ခန့်သာကွာပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဒါရိုက်တာဖြစ်နေသောကြောင့် မင်းသားနှင့် ဒါရိုက်တာမှာ ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ ဘော်ဒါကဲ့သို့ ပြောမနာဆိုမနာရှိကြသည်။

“ဒီမျက်နှာဖုံးဆို ပိုကြောက်ကြမယ်ကွ”

ဒါရိုက်တာကြီးက သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို မြောက်ပြုရင်းကဆိုသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုကလည်း ခြောက်ချင်တာပဲလား”

မင်းသားက ဒါရိုက်တာကြီးကို အစ်ကိုဟုခေါ်ရင်း ပြုံးစိ
ရိဖြင့်ဆိုသည်။

“အေးလေ... ခြောက်ချင်တာပေါ့”

ဒါရိုက်တာကြီးက ဘုမသိဘမသိဖြင့် အူကြောင်
ရွာဝင် ဆိုသည်။

“ထင်တယ်... ဆရာ့ကိုကြည့်ရတာ ခြောက်ချင်ချင်
ကြီးပါလို့”

မင်းသမီးကတော့ သူမခေါ်နေကြအတိုင်း ‘ဆရာ’ဟု
ခေါ်ရင်းစသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ ဘာမှမုသိရွာသေး။
မင်းသားနှင့်မင်းသမီးကတော့ ပြုံးစိစိ။

“အေးလေ... ခြောက်ချင်လို့ပဲ မျက်နှာဖုံးယူနေတာ
လေ”

“အာ... အစ်ကိုကလည်း ခြောက်ချင်ချင်ကြီး ဖြစ်နေ
တာများ မျက်နှာဖုံးစွပ်မနေပါနဲ့၊ စကားပြောရင်သာ ခပ်နွဲ့နွဲ့
လေးသာပြော၊ ခြောက်မှန်းမသိ ခြောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဟီး”

မင်းသားက ပြောပြီး မင်းသမီးနှင့်အတူ တခွီးခွီးရယ်
တော့မှ သူ့ကိုစနေကြမှန်း ဒါရိုက်တာကြီးက သိတော့သည်။

“ဟာကွာ... အရေးထဲမှာ၊ အဲ နေဦး သီချင်းသံကြား
တယ်၊ ဟိုကောင် ရှုတင်မန်နေဂျာရဲ့အသံကွ၊ ကံ ကံ နေရာပ
ဝိုင်းခြောက် လိုက်ရအောင်”

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သရဲမျှတ်နာဖီး
ကို ကမန်းကတန်းစွပ်ရင်း ခုံနှစ်ခုံကြားကို ပြေးဝင်သည်။
မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကလည်း အသီးသီးနေရာယူကြ
သည်။

* * *

“ဟောဗျာ... ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူမှလည်းမရှိပါ
လား၊ ကားဆရာကလည်း တော်တော်ပေါ့လျော့တာပဲ ကား
တံခါးကို ပိတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေပျောက်သွားရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သွားကိုပြောဦးမယ်”

ခွဲတင်မန်နေဂျာက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ခွတ်ရင်း
ကားပေါ်မှဆင်းရန် ပြင်သည်မို့ ဒါရိုက်တာကြီးက ချောင်းကို
ဟန်သည်။

“အဟမ်း... ဟမ်း”

“ဟ”

ရှုတင်မန်နေဂျာက ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရင်း ‘ဟ’ဟုဆိုကာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကားထဲသို့ ဝေးကွာကြည့်သည်။ အားလုံး ပုန်းနေကြသည်မို့ သူ ဘာကိုမှမတွေ့။

“ငါ နားကြားလွဲတာထင်တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်းမတွေ့ပါဘူး”

“အဟမ်း”

ကားထဲသို့ ဝင်လာစေရန် ဒါရိုက်တာကြီးက ချောင်းဟန့်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ တောက်... သရဲကားရိုက်ဖို့လာပါတယ်ဆိုနေမှ၊ သရဲခြောက်နေတာလားမသိဘူး၊ ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ရှုတင်မန်နေဂျာခမျာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ‘ဘယ်သူလဲလို့မေးနေတယ်’ဟုဆိုကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကားနောက်ဘက်ကို ဝင်လာသည်။

“ငါပဲကွ”

“အမလေးဗျ”

ရွှတင်မန်နေဂျာအနားကို ရောက်ခိုက် ဒါရိုက်တာကြီးက ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ‘ငါပဲကွ’ဟု ခြောက်လိုက်သောကြောင့် ဆဲကောင့်သားခမျာ ‘အမလေး’တကာ လန့်၍သွား၏။

“ဆော်တော်မှ လန့်သွားရဲ့လားကွ”

ဒါရိုက်တာကြီးက မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်ရင်း စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့်ဆိုသည်။

“အာ... လန့်တာပေါ့ဆရာရယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်သွားတာဗျ”

ရွှတင်မန်နေဂျာက ကတုန်ကရီဖြင့်ဆိုသည်။

“မင်းလည်း နောက်ထပ်တက်လာတဲ့လူတွေကို သရဲမျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ခြောက်ပါလား၊ အပျော်ပေါ့ကွာ”

“ကောင်းတယ်ဆရာ”

“အေး... ဟိုနောက်မှာ မျက်နှာဖုံးတွေ အများကြီးပဲ၊ မင်းကြိုက်တာကို သွားရွေးချည်၊ မြန်မြန်လုပ် လူသံကြားတယ်၊ လာနေပြီနဲ့တူတယ်”

တကယ်တော့ ဒါရိုက်တာက မင်းသားနှင့် မင်းသမီးက

ကား၏နောက်ပိုင်းမှာ ရှိသည်မို့ တမင်တွင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ရွေးမယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှုတင်မန်နေဂျာက မျက်နှာဖုံးစွပ်များရှိရာဆီကို တရွေ့ရွေ့လာသည်။ မင်းသားက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိနေသော မင်းသမီးကို လှမ်း၍အချက်ပြသည်။ တစ်...နှစ်... သုံး ဆိုသည်နှင့် ထရပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ရှုတင်မန်နေဂျာက အနီးသို့ရောက်အလာ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးက ထရပ်ကာ ‘ဝါး’ခနဲ ခြောက်သည်။

“ဝါး”

“အမလေးဗျ... အောင်မလေးဗျ”

လက်တွေကားရားရားကြီး လုပ်ကာ ထရပ်သော မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကိုကြည့်ပြီး ရှုတင်မန်နေဂျာမှာ နောက်သို့ဆုတ်ရင်း ထအော်သည်။

“နေပါဦး... ဒါက ဘယ်သူတွေတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့ပါဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းသားက သရဲမျက်နှာဖုံးကို ချွတ်သည်။ မင်းသမီးကလည်း ‘ဒန် ဒန်း ဒန်’ဟုဆိုရင်း မျက်နှာဖုံးတို့

မြန်မာ့စာပေ

ချစ်၏။

“အောင်မလေးဗျာ... ဘယ်သူတွေများလဲလို့
လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ပြောပါဦး နောက်ထပ်ဘယ်နှယောက်
ကျန်သေးလဲ၊ ကားနောက်ပိုင်းကိုတောင် မသွားရဲတော့ဘူး”

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ၎င်းကဆိုသည်။

“ကဲပါဗျာ... ရော့ ကျွန်တော်က သွားရဲတယ်၊
ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော်ပဲ သွားယူတော့မယ်၊ ကဲ စွပ်ထား
စွပ်ထား၊ နောက် ဘက်လာတဲ့လူတွေကို စရအောင်”

မင်းသားက ၎င်း၏လက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို
လှမ်းပေးရင်း ဆိုသည်။ ခူတင်မန်နေဂျာက ‘ခွီး’ခနဲရယ်ကာ
လှမ်းယူရင်း ‘ကောင်းတယ်’ဟု ဆိုသည်။

* * *

သင့်ကြောင့် သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနဲ့

သို့နှင့် ကားပေါ် တစ်ယောက်တက်လာလိုက် ရောက်
 နှင့်ပြီးသားလူတွေက စလိုက်၊ အုပ်စုလိုက်တက်လာပြန်လျှင်
 လည်း ကားပေါ်ရောက်နှင့်ပြီးသော လူများက ခြောက်လိုက်နှင့်
 တားပေါ်မှာ လူစုံကာသွားသည်။ ကားက ခရီးကိုဆက်စဉ်
 တားဆရာနှင့် ကားစပယ် ယာမှလွဲ၍ ရှုတင်တစ်ဖွဲ့သားလုံးမှာ
 သရဲမျက်နှာဖုံးတွေ ကိုယ်စီစွပ်ထားကြရင်း တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် စနေကြသည်။

“ငါဘယ်သူလဲသိလား”

ပြန်လှည့်

ဒါရိုက်တာကြီးက အသံကိုဖျက်ရင်း ဆိုသည်။

“ဒါရိုက်တာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မမှတ်မိပါဘူး”

ဇာတ်ပို့များဖြစ်သော ဖိုးနိုင်နှင့် ဝဏ္ဏတို့ နှစ်ကောင်နှင့် တိုလတ်က ထ၍အော်သည်။ ပြီး တခွီးခွီးရယ်ကြသည်။

ကားဆရာဘေးမှနေ နောက်သို့လှည့်ကာ အော်နေသော ဒါရိုက်တာကြီးက သရဲမျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်ရင်း...

“မမှတ်မိဘူးလည်းပြောသေး ဒါရိုက်တာကြီးကိုလို့လည်း ပြောသေး၊ မင်းတို့လည်း သရဲမျက်နှာဖုံးပဲစွပ်စွပ် ဘီလူးမျက်နှာဖုံးပဲ စွပ်စွပ် မင်းတို့အသံတွေကို ငါက ကျက်မိပြီးသားပါကွာ၊ စွပ်နေလည်း အပိုပါပဲ”

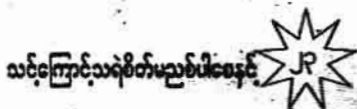
ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်။ ပြီး ရုတ်တရက်ကြီးမျက်နှာကို တည်သည်။

“နေပါဦး... ချွတ်မန်နေဂျာ၊ ငါတို့ ချွတ်အဖွဲ့အားလုံး ဘယ်နှယောက်ပဲရှိတာလဲ”

“သုံးဆယ်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သရဲမျက်နှာဖုံး မချွတ်ထားသော ချွတ်မန်နေဂျာက ဆိုသည်။

www.burmeseclassic.com

“အခု ကားပေါ်မှာပါလာတာ လေးဆယ်လောက်ရှိ
တယ်”

သွေးဆုတ်နေသော၊ ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်နှာကြီး
ဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီးက အလန့်တကြားဆိုသည်။ ကားသမားက
ကျီခနဲ ဘရိတ်အုပ်၍ရပ်သည်။

“ကားပေါ်မှာ ဘာတွေပါလာတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့
လူစစ်ကြည့်ဦး”

ကားဆရာက ကားကိုရပ်ရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့်
ဆိုသည်။ အားလုံးကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း လန့်ကုန်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ခွီးခနဲထ၍ရယ်သည်။ လူရေတွက်
နေသော ကားစပယ်ယာနှင့် အားလုံးက ဒါရိုက်တာကို ကြောင်
တောင်တောင်ကြည့်သည်။

“ငါ မင်းတို့ကို နောက်တာပါကွာ၊ ကားပေါ်မှာ ဘာမှ
အပိုပါမလာပါဘူး”

ဒါရိုက်တာကြီး၏စကားကြောင့် ကားပေါ်မှလူများ
ဝှစ်ဝှစ်တွေ့ဖြစ်ကုန်သည်။

“ကျွန်တော် ခုတင်အဖွဲ့တွေအများကြီးနဲ့ ကြုံဖူးပါတယ်
ဗျာ၊ တစ်ယောက်မကျန် သရဲမျက်နှာဖုံးကြီးတွေ စွပ်ပြီးတော့
ကြွတ်သီးထ စရာကြီး”

ကားစပယ်ယာက မကျေမချမ်းဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ပျော်တာလည်းပျော်ကြပေါ့၊
ခင်ဗျားတို့ဥစ္စာက ညကြီးမင်းကြီး ထိတ်လန့်စရာတွေ ထလုပ်
နေတယ်၊ ကျွန်တော် ကားမောင်းရတာ အာရုံနောက်တယ်ဗျာ၊
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး မျက်နှာဖုံးတွေ ချွတ်ထားပေး
ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

ကားဆရာကပါ အီလည်လည်မျက်နှာကြီးဖြင့် ဆိုလာ
သောအခါ ဒါရိုက်တာကြီးက ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“sorry ပါ ကားဆရာရယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်၊ ကဲ
ကဲ ငါတို့ခုတင်အဖွဲ့တွေ ကိုယ့်မျက်နှာဖုံး ကိုယ်ချွတ်ပေးကြပါ
ဗျာ၊ ဒီမှာ ကားဆရာကို အားနာစရာကြီး၊ ချွတ်ပြီးသားမျက်နှာဖုံး
တွေကိုလည်း အိတ်ထဲ စနစ်တကျပြန်ထားပါ”

“ချွတ်မလို့ပါပဲဗျာ... သရဲမျက်နှာဖုံးက ရာဘာစွပ်ဆို
တော့ အနံ့က တော်တော်ဆိုးတယ်၊ မချွတ်နဲ့ဆိုလည်း ချွတ်မှာ

ပါ”

မင်းသားက သရဲမျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားရင် အသက်ရှူလို့မဝ သလိုပဲ၊ ကိုဘုန်းပြောသလို အနံ့က တော်တော်ဆိုးတယ်”

မင်းသမီးက မင်းသား၏စကားကို ထောက်ခံစကားဆို ရင်း မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ကာသိမ်းသည်။

“အစရေးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက် တွေ ညီနေပြန်ပြီ၊ အဟမ်း... အဟမ်း လည်ချောင်းယားတယ် ဟေ့”

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြုံးစိစိဖြင့် အခွန်းဖောက်သည်။ ကားဆရာက အားလုံး မျက်နှာဖုံးချွတ်ပြီးပြီမို့ ကားကို စ၍ မောင်းသည်။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှုတ်ကိုးရှုတ်ကန်းတွေ ကြည့်ကာနေကြသည်။ ကားကတော့ ခရီးဆက်ဆဲ။ ကျန်လူများကတော့ သရဲမျက်နှာဖုံး များကို လူတစ်ယောက်က လိုက်သိမ်းပေးသဖြင့်၊ လူထားသော အိတ်ကြီးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ကြသော်လည်း မင်းသားက

တော့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ၎င်းလက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံး
တို့ ဝှက်ကာထား၏။

* * *

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနှင့်

နယ်မှ ခုတင်အိမ်ရှိရာဆီ ကားက ညကြီးမင်းကြီးပင်
ရောက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ခါးကုန်းကုန်းနှင့် ခြံစောင့်အဖိုး
အိုမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိ။ မြို့ထဲနှင့် အတော်လေး ဂိုလှမ်းသော
မြို့စွန်ခြံမို့ တိတ်ဆိတ်ကာနေသည်။

မှောင်မှောင်မဲမဲမှာ ထီးထီးကြီးရှိနေသော အိမ်တွင်
ခုတင်အဖွဲ့သားများ ရောက်လာမှုကြောင့် အသက်ဝင်ကာလာ
သည်။

“ကဲ ကဲ ဒီညတော့ ခရီးပန်းလာလို့ နားလိုက်မယ်။

မနက်ဖြန်မှပဲ စရိုက်ကြတာပေါ့၊ ကားဆရာတို့လည်း ဒီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်သွားပါဦး”

“အား... တော်ပါပြီဆရာ၊ ကားက ပြန်မောင်းသွားရ မှာဗျ”

ကားဆရာက အိမ်ဘက်ကို တစ်ချက်ကွေ့ကြည့်လိုက် ရင်း ကြောက်နေဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ ကားစမယ်ယာက ‘ဟုတ် တယ်... ဟုတ်တယ်’ဟု ခပ်သုတ်သုတ် ထောက်ခံသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ ခွီးခနဲ ရယ်သည်။

“ကဲ... ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခရီးဆက်မယ်ဆိုလည်း ဆက်လိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့တော့ နားလိုက်ဦးမယ်”

ကားဆရာက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟုဆိုကာ ကားပေါ်တက်ရင်း ကားကို မောင်းထွက်ကာသွားသည်။

ရှုတင်မန်နေဂျာကတော့ ဤအိမ်ကို ခဏခဏရိုက်ကူး ရေးအဖွဲ့နှင့် လာနေကြမို့ ဘယ်အခန်းမှာ ဘယ်သူနေ စသည် ဖြင့် နေရာချပေးနေသည်။ Hotel များမရှိသော နယ်မြို့လေးမို့ မင်းသား မင်းသမီးများသည်လည်း ဤရှုတင်အိမ်မှာပင် တည်း ကြရသည်။

သင်ကြားသရုပ်ဖော်ပညာပေးရန်

“ယွန်းဆက်က ဘယ်အခန်းမှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြောပြဘူး”

မင်းသား၏အမေးကို မင်းသမီးက ခပ်ချွဲချွဲပင် ငြင်း

သည်။

“ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကပ်လျက်ဆိုရင် ကောင်းမယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

မင်းသမီး၏အမေ အလစ်မို့ မင်းသားက ကပ်၍ကြောင်

သည်။

“ဪ... ညရေးညတာကျတော့ စောင့်ရှောက်ရ

အောင်လို့ပါ”

“မလို့ပါဘူး၊ အမေတစ်ယောက်လုံးပါနေတဲ့ဟာ ပြည့်စုံ

နေပြီးသား”

မင်းသမီးက ခေါင်းကိုမော့ရင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ဆို

သည်။

“သရဲတွေဘာတွေခြောက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အမလေး... ယွန်းဆက်တို့က သရဲကားရိုက်နေတဲ့

မင်းသမီးပါနော်၊ သရဲလာခြောက်လို့ကတော့ ခြောက်တဲ့သရဲကို

ခါးချိုးပြီးသွားကြားထိုးပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်တော့မှ ကြောက်လို့ဆိုပြီး လူကို ညာပြီးတော့ လာမဖက်နဲ့၊ လုံးဝမရဘူး၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိဖို့မကြိုးစားနဲ့”

မင်းသားကလည်း ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုသည်။

“မထိတာ... မထိတာ”

မင်းသမီးက ခပ်ညှညဆိုရင်း သူမ၏အမေ လာနေသည်မို့ ထွက်ကာသွားသည်။ ပြီး မင်းသားကို လျှာထုတ်ကာ ပြောင်ပြသွားသည်။ မင်းသားရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်၏။

“သရဲမကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ ယွန်းဆက်၊ ဒီနေ့ညတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ကြောက်ပါပြီတော့လို့ကို အော်သွားစေရမယ်၊ အမလေးတောင်တဖို့ မေ့သွားစေရမယ် ဟွန်း”

မင်းသားက ပွစိပွစိဖြင့် ကြိမ်းဝါးသည်။

“မင်းသားရေ”

“အမလေးဗျ”

ပခုံးကို ဆတ်ခနဲလာပုတ်ရင်း ဒါရိုက်တာကြီး၏နှလုံး

‘မင်းသားရေ’ဟု ခေါ်လိုက်သည်မို့ မင်းသား လန့်ဖြန့်တာ သွားသည်။

“လန့်လိုက်တာဗျာ”

မင်းသားက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“တည်းရမယ့်အခန်းကို ပြောပြမလို့ပါ။ အိမ်ပေါ်ကို တက်သွား၊ လှေကားအဆုံးမှာ ညာဘက်ကိုလှည့်လိုက်ရင် တွေ့တဲ့အခန်းပဲ”

“ဟို . . . ယွန်းဆက်ရဲ့အခန်းကရောဗျ”

“ခင်ဗျားအခန်းရဲ့ ကပ်လျက် ညာဘက်ကအခန်းပဲ၊ ဘာလဲ အောက်ထပ်ကို ရွှေ့ပေးရမလား”

“ဒါရိုက်တာကြီးကလည်း ခြိမ်းခြောက်တယ်ဗျာ သိရဲ့ သားနဲ့”

မင်းသားက ရွက်ကိုးရွက်ကန်းဖြင့် ဆိုရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ၎င်း၏စိတ်မှာတော့ ‘ယွန်းဆက်ရေ ဒီညတော့ သရဲ အခြောက်ခံရပြီသာမှတ်တော့’ဟု ကြိုးဝါးကာနေသည်။

* * *

ရှုတင်ရိုက်မည့်အိမ်ကြီးမှာ အတော်အသင့်ကြီးမား
သည်မို့ ရှုတင်အဖွဲ့သားများအားလုံး အဆင်ပြေပြေ ချောင်
ချောင်ချိချိ တည်းခို၍ရနေသည်။

တကယ်တမ်းကျ ဤအိမ်မှာ အလွန်အစအနောက်သန်
သော သရဲတစ်ကောင်ရှိသည်ကို ရှုတင်အဖွဲ့သားများ မသိကြ။
မြို့ငယ်လေးမှာတော့ ပြောင်ချော်ချော်သရဲတစ်ကောင် ရှိသည်
ဟု သိသူလည်းရှိ မသိသူလည်းရှိဖြင့် ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်
သလိုလိုဖြင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သာ နေကြ၏။

မင်းသားက အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ခုတင်ပေါ်
မှာ နေရာယူဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ခုတင်ဘေးမှာတော့ ၎င်း၏
တပည့်ကျော် ကြီး မောင်ထက်က ပစ္စည်းများကို ဟိုထုတ်ဒီချဖြင့်
အလုပ်ခွပ်ကာနေသည်။

“မောင်ထက်ရေ”

“ဗျာ . . . ကိုဘုန်း”

“အဲဒီ မင်းဘေးက သရဲမျက်နှာဖုံးကို ငါ့ခေါင်းအုံးဘေး
မှာ ချထားပေးကွာ၊ ငါ တစ်မှေးမှေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီးပြီးချင်း မင်းသားက မောင်ထက်ကို ကျောပေး
ကာ ကိုယ်စောင်းလှည့်လျက် အိပ်ကာသွားသည်။

မောင်ထက်က ပျော့ဖတ်ဖတ်ကြီးဖြစ်နေသော မျက်နှာ
ဖုံးကို တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်စေရန် မင်းသားချွတ်ထား
သော အနွေးထည်ပါးကို မျက်နှာဖုံးတွင်းသို့ သွပ်ထည့်လိုက်
သည်။

ခေါင်းပြတ်သဖွယ် ပီပီပြင်ပြင်ကြီး အသက်ဝင်နေသော
သရဲမျက်နှာဖုံးကို မင်းသား၏ ခေါင်းအုံးဘေး၌ မင်းသားဘက်

တို့ မျတ်နှာမူကာ ထားလိုက်သည်။ ပြီး 'ကိုဘုန်းတော့ ဒီဘက်
တို့ ရုတ်တရက်ကြီး လှည့်လိုက်ရင် လန့်သွားမှာသေချာတယ်'
ဟု တွေးရင်း ဟက်ခနဲရယ်သည်။

ထို့နောက် လက်မှနှာရီကိုကြည့်ရင်း 'အင်း...
ဒီအချိန်ဆို ဖိုးနိုင်တို့ကောင်တွေ ခွက်ပုန်းဆွဲနေလောက်ပြီ၊
ငါလည်း ကိုဘုန်းမွေးနေတုန်း အမြန်ပြေးဆွဲဦးမှ'ဟု တွေးကာ
ခြေတိုဖွနင်းရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ကာသွား၏။ မင်းသားက
တော့ ခပ်ကွေးကွေးအနေအထားဖြင့် အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်
သည်။

* * *

The sublime and the ridiculous are often so nearly related, that it is difficult to class them seperately.

‘ထူး’တာနဲ့ ‘ကြောင်’တာက တစ်ခါတစ်ခါ တော်တော်လေး နီးစပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ခု ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားရခက်တယ်။

Thomas Paine

* * *

၆၆၆

နာရီဝက်နီးပါး အိပ်ပျော်သွားသော မင်းသားက
ဇာတ်ခနဲနိုးလာသည်။ နိုးနိုးချင်း တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေရာမှ
သရဲမျက်နှာဖုံးရှိရာဘက်သို့ အလှည့်...

“အမလေးဗျ”

အလန့်တကြားအော်ရင်း မင်းသားက ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်သည်။ ပြီးနောက် သရဲမျက်နှာဖုံးကိုကြည့်ကာ ‘တောက်’
ခနဲ တက်ခေါက်သည်။

“ဟိုကောင် မောင်ထက်ကလည်း အလုပ်မရှိကြောင်

သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနဲ့

သန်းရွာ မျက်နှာဖုံးထဲကိုများ ဘာတွေလျှောက်ထည့်ထားမှန်း ကို မသိဘူး၊ ဖောင်းကားနေတာပဲ၊ အောင်မာမာ ကြည့်စမ်း ငါ့အကျီထူကို ခေါက်မထားဘဲနဲ့ ဒီကျက်သရေမရှိတဲ့ မျက်နှာ ဖုံးထဲ ထည့်ထားသေးတယ်၊ ကဲကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စိတ်တိုတိုဖြင့် သရဲမျက်နှာဖုံးကို ပြတင်းပေါက်မှနေ ပစ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကျီထူတို့မူ ခြေရင်းသို့ ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ထွက်သွားမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ ယွန်းဆက်ဆီ ဖုန်းဆက်တာပဲကောင်း၊ အင်း... သူ့အမေရှိနေ တော့ ဖုန်းဆက်လို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ Message ပဲ ပို့တော့ မယ်ကွာ”

တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိရွတ်ရင်း သူ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ဖြစ်သည်။ လက်မှနှာရီကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့် တော့ အချိန်က ၈ နာရီခွဲ။

* * *

ခြံစောင့်အဘိုးအိုက မီးအိမ်အောက်မှ သရဲမျက်နှာဖုံး
ကို ကောက်ယူ၍ကြည့်သည်။

လမ်းလျှောက်နေတုန်း သူ့ရွေ့မှာကျနေသော မျက်နှာ
ဖုံးကို ကိုင်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“အပေါ်ထပ်ကလား အောက်ထပ်ကလား မသိပါဘူး၊
ဒါကြီး ပြုတ်ကျလာတာက ကြည့်ရတာ ဒီဟာက သူတို့ ဝိဒိယို
ရိုက်ဖို့ဟာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အချိန်လည်း စောသေးတယ်ဆိုတော့
တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်မေးကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

တော်ကြာ မတွေ့လို့ လိုက်ရှာကြပြန်ရင်လည်း ငါပဲအိပ်နေပျက်မှာ”

အဘိုးအိုက ပွစိပွစိရွတ်ရင်း တောင်ဝှေးနှင့် သရဲမျက်နှာဖုံးကို တွဲကိုင်ကာ တစ်ဖက်က မှန်အိမ်ကိုကိုင်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်အလှည့် မီးက ဖျတ်ခနဲ ပျက်ကာသွားသည်။

“ဪ... အရေးထဲမှာကွာ တော်သေးတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးခြစ်တွေ အခန်းတိုင်းမှာ အသင့်ပြင်ထားပေးလို့”

ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အဘိုးအိုက တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာရင်း အောက်ထပ်ရုံ အခန်းတစ်ခန်းကို တံခါးသွားခေါက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

* * *

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အခန်းထဲမှာရှိနေသည်က မောင်ထက်နှင့် ဇာတ်ပို့
ဇာတ်ရံ များဖြစ်ကြသော ကိုလတ်၊ ဝဏ္ဏနှင့် ဖိုးနိုင်တို့ဖြစ်သည်။

ယစ်ရွှေရိက ယစ်မူးစမို့ ကိုယ်စီ မျက်စိတွေ ဝေဝါးနေ
ကြရင်း က 'ဘယ်သူလဲဗျို့'ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခပ်တိုး
တိုးစိ ထရွတ်ကြသည်။ မူးစပြုနေသော်လည်း အသံကျယ်ကျယ်
မထွက်ရဲ။ ဒါရိုက်တာနှင့် ရွတ်တင်မန်နေဂျာ သိသွားပါက အဆူခံ
ရနိုင်သည်ကိုး။

“အဘိုးပါကွဲ့”

“အဘိုးတဲ့ကွ၊ ဒီအိမ်က အဘိုးပဲဖြစ်မယ်၊ ဟိုကောင်
ဖိုးနိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

မောင်ထက်က ဆရာကြီးအထာဖြင့် ဆိုသည်။

“လာပြီ အဘိုးရေ”

ဖိုးနိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးပေါက်ကို ထဖွင့်
ပေးသည်။ အခန်းတွင်းမှာ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်နှင့်
အဘိုး၏ လက်ထဲမှ မီးအိမ်၏အလင်းရောင်ကြောင့် အခန်း
တွင်းမှာ အသင့်အတင့်လင်းကနေသည်။ မီးအိမ်ကို မြှောက်
ကာထားသောကြောင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်မှာကိုင်ထားသော
ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်တူသည့် သရဲ မျက်နှာဖုံးကို ဘယ်သူမှမမြင်
ကြ။ အဘိုးက အခန်းထဲသို့ ခြေနှစ်လှမ်း “ခန့်ဝင်သည်။

“ရှေ့မှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ကောက်ရလို့ပါကွယ်၊
ဒီအခန်းက ကျတာလားလို့ မေးကြည့်မလို့ပါ၊ လူလေးတို့ဟာ
လားလို့”

“ပိုက်ဆံအိတ်လား အဘိုး”

ကိုလတ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါလေးပါကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို

အဘိုးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သကောင့်သားလေး
ကောင်၏ ရှေ့သို့ ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်တူသော သရဲမျက်နှာဖုံးကို
ဆတ်ခနဲ မြှောက်ပြသည်။

“အမလေး သရဲ”

“ပလုတ်တုတ် ကြီးဟ”

ရုတ်တရက်မို့ လေးယောက်စလုံး တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်စီအော်ရင်း လန့်သွားကြသည်။ ကျယ်ကျယ်လည်း
မအော်ရဲ။

“ဒါ . . . ဒါ မင်းသားရဲ့ဟာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် အောက်ကို
ရောက်နေတာတုန်းမသိဘူး၊ ပေး ပေး အဘ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’
မောင်ထက်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ယူထားလိုက်သည်။

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

အဘိုးအိုက တုန်ချီတုန်ချီဖြင့် ထွက်ကာသွားသည်။

“လန့်လိုက်တာကွာ”

ဝဏ္ဏက သက်ပြင်းချရင်း ဆိုသည်။

“ငါကတော့ အကြံရပြီကွ”

မောင်ထက်က လက်ဖျစ်တီးရင်း ဆိုသည်။

“လုပ်ပါဦး... ဘာအကြံရတာတုန်း”

ကိုလတ်က အမေးရှိသည်။ မောင်ထက်က...

“ဒီလိုကွာ ကျန်တဲ့မျက်နှာဖုံးတွေက ဒါရိုက်တာကြီး သိမ်းထားလို့ တစ်ခုမှ ငါတို့ဆီမှာမရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကားပေါ်မှာကတည်းက သိမ်းထားတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကြလို့ဆိုပြီးတော့”

ဖိုးနိုင်က ထောက်ခံစကားဆိုသည်။

“အေး... ဒီမျက်နှာဖုံးတောင်မှ ငါ့ဆရာက လက်သွက်သွက်နဲ့ ဖွတ်ထားလို့ ကျန်နေတာကွ သိလား”

မောင်ထက်က မင်းသားလက်သွက်ကြောင်းကို ခပ်ကြားကြားဆို၏။

“ဒါနဲ့ပဲ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်၊ မင်း စောစောက ပြောတဲ့ အကြံရပြီဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲကွ”

ဝဏ္ဏက စိတ်မရှည်သလို ထ၍မေးသည်။

“ဒီလိုကွာ... ဒီမျက်နှာဖုံးကို ကိုင်ပြီးကတော့ စောစောစာ အဘိုး ငါတို့ဆီကို လာမေးသလိုပဲ မေခတ္တာတို့အခန်းကို သွားမေးပြီး ခြောက်ရအောင်၊ အပျော်ပေါ့”

မြောက်ပြရင်း

မောင်ထက်က မျက်နှာဖုံးကို မြှောက်ပြရင်း ဆိုသည်။

“အေး... ကောင်းတယ်”

ကိုလတ်က တက်ကြွစွာ ထောက်ခံသည်။

မေခတ္တာ၊ နှင်းနေခြည်နှင့် ဖြူဖြူတို့က အမျိုးသမီး
ဇာတ်ပို့များ ဖြစ်ကြသည်။ မင်းသမီး၏သူငယ်ချင်းနေရာတွင်
သရုပ်ဆောင်ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်။ ကိုလတ်က ခေါင်းကို
တူတ်သည်။

“ဒါရိုက်တာနဲ့ ရှုတင်မန်နေဂျာသိရင် ဆူနေပါဦးမယ်
ကွာ”

“မဆူပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပဲ အချင်းချင်းစနေကြပဲဥစ္စာ”

ကိုလတ်၏စကားကို မောင်ထက်က ဆင်ခြေပေးရင်း
ငြင်းသည်။ အကြောင်းက မေခတ္တာကို သူက ကြောင်ချင်နေ
သည်ကိုး။

“ဒါနဲ့ ဒီအချိန်ကြီး ကောင်းပါ့မလားကွ၊ မိန်းကလေး
တွေ အခန်းကိုသွားရင် သင့်တော်ပါ့မလား”

ဖိုးနိုင်က တွေးတွေးဆဆပင် ဆိုသည်။

“အာ... နောက်ပြဿနာ နောက်ရှင်းကွာ၊ လာ လာ

သွားရအောင်”

ရီဝေရီဝေဖြစ်နေပြီမို့ မောင်ထက်က သရဲမျက်နှာစူး
ကြီးကို ဆံပင်မှ တွဲလောင်းကိုင်ရင်း တက်ကြွစွာ ထရပ်သည်။

“ကဲကွာ... မင်းက ဒီလောက်ထိ စိတ်အားသန်နေမှ
တော့ ငါ ပါရမီဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ လိုက်ကူရတော့မှာပေါ့ကွာ၊
ဒါပေမယ့် နှစ်ကောင်ကကျန်ခဲ့”

ဝဏ္ဏက ရီဝေဝေဖြစ်နေသော မျက်လုံးကို ခပ်ပြုပြင်
လုပ်ရင်း ပုံမှန်ထက် အနည်းငယ်လေးနေသော လျှာလေးအာ
လေးသံဖြင့် ဆိုသည်။

ပြီး ‘လေးယောက်စလုံးသွားရင် မကောင်းဘူးကွ’ဟု
ဆိုသည်။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ
၏။

* * *

မင်းသားက တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာနေရင်း
မင်းသမီးဆီ Message တွေပို့လိုက်၊ ပြန်လာသော Message
တွေ ဖတ်လိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တခွိုးခွိုးတွေ ဖြစ်ကာ
နေသည်။

“ယွန်းဆက်ကို ချစ်တယ်”

မင်းသားက Message ကို ပို့ပြီး သိပ်မကြာခင်
မင်းသမီးဆီမှ Message တစ်စောင် ပြန်ရောက်ကာလာသည်။

“ကိုဘုန်းကို မချစ်ဘူး”

Message ကိုဖတ်ရင်း မင်းသားပြုံးဖြစ်သည်။

“ချစ်ပါကွာ”

မင်းသားက ပြန်ရိုက်၍ ပြန်ပို့သည်။

“မချစ်ဘူး”

“ယွန်းဆက်မချစ်လို့ ကိုယ်သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမျှဝေပေးမှာပေါ့”

“ဟာကွာ... ကိုယ်က သရဲဖြစ်ပြီး ခြောက်မှာနော်”

“မကြောက်ပေါင်၊ ဘေးမှာ မေမေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတဲ့ သူဇာလည်းရှိတယ်”

“ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက် မမြင်ရဘဲနဲ့ ယွန်းဆက်တစ်ယောက်တည်းမြင်ရအောင်လုပ်ပြီး ခြောက်မှာပေါ့၊ ဘယ်ရမလဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“မချစ်ဘူး”

“ကိုယ် ယွန်းဆက်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ယွန်းဆက်က ကိုဘုန်းကို လုံးဝမချစ်ဘူး”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် Message တွေပို့ကြရင်း မင်းသားတစ်ယောက် ပြုံးစိစိတွေဖြစ် ကာနေသည်။

ထိုအချိန်မှာ သရဲငပေါကတော့ တစ်အိမ်လုံးကို တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို တုတ်သည်။

အစအနောက်သန်သော သရဲမို့ သူနေသောအိမ်သို့ ရောက်လာသည့် လူများကိုခြောက်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ် သည်။

“တောက်... လာတဲ့လူတွေကအများကြီး၊ ဘယ် အခန်းကစပြီး ခြောက်လို့ခြောက်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

အာရုံစားနေသော သရဲငပေါသည် နောက်ဆုံးတော့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော မင်းသားကို စခြောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မင်းသမီးနှင့် အိစိကလီရိုက်ရင်း ပျင်းလာသည်မို့ မင်းသားက ဖုန်းတွင် နားကြပ်တပ်ရင်း သီချင်းနားထောင်ကာ

နေသည်။

တကယ်တမ်းတော့ သရဲငပေါင် ရုပ်ရည်က မင်းသား
လွင့်ပစ်လိုက်သော သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်။
သို့သော် ထိုမျက်နှာဖုံးရှိမှန်း မင်းသားပစ်ထုတ်လိုက်မှန်းကို
၎င်းကမသိ။

သို့နှင့် သရဲငပေါင်က မင်းသားအခန်းထဲသို့ ဝုန်းခနဲ
ဝင်ကာ ပါးစပ်ကိုဖြူ လက်ကိုကားရားရားလုပ်ရင်း ခြောက်
သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မင်းသားက မျက်လုံးမှိတ်ကာ သီချင်း
နားထောင်နေသည်မို့ သရဲခြောက်လို့ခြောက်မှန်းပင်မသိ။

'ဂါး... ဂါး' ဟု ခြောက်နေသော သရဲငပေါင်မှာ ကြောင်
တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်ကာသွားသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ကာ စည်းချက်ကျကျ လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်
နေသော မင်းသားကိုကြည့်ရင်း သရဲငပေါင် စိတ်ဓာတ်ကျတာ
သွားသည်။

“မျက်လုံးမှိတ်ထားမှတော့ ပြုပဲပြု ပြုပဲပြု ဘယ်တ
လာ အလုပ်ဖြစ်တော့မှာတုန်း၊ ဒီအခန်းကိုမှ လာခြောက်ရက်

— ဖြစ်နေပြီ၊ ငါဘယ်လိုခြောက်ရပါ!”

သရဲငပေါသည် ရပ်နေရင်းက ခေါင်းကိုကုတ်၍
စဉ်းစားခန်းဖွင့်ကာနေသည်။ ပြီး လက်ဖျစ်တီး၏။

“ဟုတ်ပြီ... ရုပ်နဲ့ ခြောက်လို့မရရင် အသံနဲ့ခြောက်ရ
မယ်”

* * *

သင်ကြောင့်သရုပ်ဖော်မည်ပါစေနှင့်

သရဲမျက်နှာဖုံးကို ခေါင်းပြတ်ကြီးသဖွယ် ဆံပင်မှတိုင်
ကာထားသော မောင်ထက်နှင့် မျက်လုံးကို အတော်ကြီးအား
ယူကာ ဖွင့်ထားသော ဝဏ္ဏတို့နှစ်ကောင်က ဓာတ်မီးတစ်လက်
ဖြင့် မေခတ္တာတို့ အခန်းရွှေ့ကို ရောက်လာကြသည်။

“ဒီအခန်းသေချာရဲ့လားကွာ”

ဝဏ္ဏက မျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ငါက ငါ့အခန်းဘယ်မှာလဲဆိုတာ မသိခင်ကတည်းက
မေခတ္တာအခန်း ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကြိုစုံစမ်းထားပြီးသား

မောင်ထက်က လက်မထောင်ရင်းဆိုသည်။ ထိုစဉ်မှာ
ပင် အခန်းတံခါးက ရုတ်တရက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်
မို့ သင်္ကောင့်သားနှစ်ကောင်ရော၊ အခန်းရွှေမှာ လူရှိနေသည်
မို့ တံခါးဝမှာ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်
သူ မေခတ္တာပါ 'အမလေး'ဟု ပြိုင်တူအော်ရင်း လန့်သွားကြ
သည်။

“ဟဲ့... နင်တို့နှစ်ကောင်က ငါတို့အခန်းရွှေမှာ
ဘာလာချောင်းနေတာလဲ”

မေခတ္တာက ရင်ကိုဖိရင်း အလန့်တကြားဖြင့် ငေါက်
သည်။ အသံဗလံများ ကြားသည်မို့ အခန်းဖော်များဖြစ်ကြသော
နှင်းနေခြည်နှင့် ဖြူဖြူတို့ပါ တံခါးဝကို ရောက်လာကြသည်။

“ဘာကိစ္စချောင်းရမှာလဲ၊ နင်တို့အခန်းရွှေမှာ ပစ္စည်း
တစ်ခု ကျနေတာတွေ့လို့၊ နင်တို့ဥစ္စာလားလို့ မေးမလို့လာတာ၊
နင်က ရုတ်တရက်ကြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးခေါက်မလို့
လုပ်နေတဲ့ ငါတို့နှစ်ကောင်က လန့်သွားတာပေါ့ဟ”

မောင်ထက်က ခပ်သွက်သွက်ဆိုသည်။

“အေးလေ... မပြောမဆိုနဲ့ ဝုန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်တော့

လန့်တာပေါ့ဟ”

ဝဏ္ဏကပါ ဝင်၍ဆိုသည်။

“နင်တို့ကလည်းဟယ် ယောက်ျားတွေမဟုတ်ကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တံခါးလေးဖွင့်တာကို လန့်စရာလား”

ဖြူဖြူက အပြစ်တင်သည်။

“ဟ... ယောက်ျားလည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် ပဲ၊ လန့်စရာရှိရင် လန့်မှာပေါ့၊ အသည်းငယ်တယ်ပြောလည်း ခံရတော့မှာပဲ”

မောင်ထက်က ဆင်ခြေပေးသည်။

“ဒါနဲ့ လိုရင်းကပျောက်တော့မယ်၊ ငါတို့အခန်းရှေ့မှာ တွေ့တာက ဘာကြီးလဲဟု မေခတ္တာက မေးသည်။

“အေး... ပြစမ်းပါဦး ဘာကြီးလဲ”

မီးပျက်နေသည်မို့ ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ထားသော နှင်းနေခြည်က ဖယောင်းတိုင်ကို မြင့်ကာကိုင်ရင်း ဆိုသည်။

မောင်ထက်က နောက်မှာဖွတ်၍ ကိုင်ထားသော ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်တူသည့် သရဲမျက်နှာဖုံးကြီးကို သူမတို့ရှေ့ ဆတ်ခနဲပြသည်။

ပြည်ထောင်စု

“ဘာကြီးလဲဆိုတော့ ဒါကြီး”

“အမလေးတော့”

“အမဦး ဘာကြီးတုန်း”

သရဲမျက်နှာဖုံးကို ဓာတ်မီးဖြင့် အောက်မှပင့်ထိုးရင်း ပြသည်မို့ ကောင်မလေးသုံးယောက်စလုံး လန့်ဖြန့်ကာသွားသည်။

“အမလေး မီးပြတ်လို့ လန့်နေပါတယ်ဆိုနေမှ သေတော့မှာပဲ၊ အမလေး လိပ်ပြာတောင်ရွံ့သေးရဲ့လားမသိဘူး”

မေခတ္တာက ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ဆိုသည်။ ဖြူဖြူက မောင်ထက်လက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူသည်။

“အဲဒါကြီးက နင့်ဥစ္စာမို့လို့လား”

နှင်းနေခြည်က နှာခေါင်းရွံ့ရင်း မေးသည်။

“ငါ့ဥစ္စာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယူထားမလို့”

“ငါသိတယ်၊ နင်မိတ်ကပ်ဆရာတွေကို သွားခြောက်မလို့ မဟုတ်လား”ဟု မေခတ္တာက ဆိုသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဝဏ္ဏနဲ့မောင်ထက် နင်တို့သွားကြတော့၊ ဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်မှပြန်ယူတော့”

www.burmeseclassic.com

လောလောဆယ် ငါတို့ ခဏငှားထားလိုက်မယ်”

“အေး . . . ပြီးရော”

ဖြူဖြူ၏ စကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ပြီးရော့ ဆိုသည်။

မောင်ထက်ကတော့ မသွားချင်သေးသော်လည်း စံခါးက ပိတ်
သွားပြီမို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရ၏။

* * *

သရဲငပေါသည် ရုပ်ပြကာ ခြောက်လှန့်၍မရသော
မင်းသားကို အသံဖြင့်ခြောက်လှန့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

“အသံကြားလို့ မျက်လုံးဖွင့်လာလို့ကတော့ ဘွားခနဲကို
လျှာထုတ်ပြပြီး ခြောက်လိုက်ဦးမယ်”

သရဲငပေါသည် မချင့်မရဲရေရွတ်ရင်း ဘေးဘီကိုကြည့်
သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒီဟာကြီးကို တွန်းလှဲလိုက်ရင် ဝုန်းခနဲ
အသံမြည်မှာပဲ၊ မင်းကပဲ မျက်စိမှိတ်ထားနိုင်မလား၊ ငါကပဲ

လုပ်နိုင်မလား ကြည့်ကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သရဲငပေါက ခုတင်ခြေရင်းမှ ကုလား ထိုင်ကို ဝုန်းခနဲနေအောင် တွန်းလှဲပစ်၏။

“ဝုန်း”

ကုလားထိုင်လဲလဲချင်း သရဲငပေါက ပါးစပ်တို့ဖြ လက်ကိုကားရင်း ‘ဂါး’ဟု အသင့်ပြင်သည်။ သို့သော် အချိုးနီး ပင်ဖြစ်သည်။ သရဲငပေါက မျက်လုံးပင်ဖွင့်မကြည့်ဘဲ သိချင်း နှင့်အတူ စည်းချက်လိုက်နေသော မင်းသားကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

“တောက်... ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိဘူး”ဆိုတဲ့ စကားက ဒီလိုလူကြောင့် ပေါ်လာတာဖြစ်မယ်၊ မျက်လုံးလေး တွေ ဖွင့်မကြည့်ဘူး၊ အေး မင်းကပဲ ပိတ်နိုင်မလား၊ ငါကပဲ ဖွင့်နိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သရဲငပေါသည် ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း စောစောက သရဲ မျက်နှာဖုံးထဲမှ ဆွဲထုတ်ထားသော မင်းသား၏ အတူတူကို ကောက်ကာ မင်းသား၏ မျက်နှာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

မင်းသားသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပေါ်ကျလာသော အနွေးထည်အင်္ကျီထူကို ဖယ်ရင်း ရေရွတ်သည်။

“ဂါး”

အသင့်စောင့်နေသော သရဲငပေါက် ‘ဂါး’ဟု ပါးစပ် ကြီးပြဲကာ ခြောက်သည်။ သို့သော် မင်းသားက တုပ်တုပ်ပင် မလှုပ်။

မင်းသား၏စိတ်ထဲမှာ သူပစ်ထုတ်လိုက်သော သရဲ မျက်နှာဖုံးကို မောင်ထက်က ကောက်စွပ်လာပြီး သူ့ကိုလာ နောက်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သရဲငပေါက်မျက်နှာ ကလည်း သူပစ်ထုတ်လိုက် သော သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေ သည်မို့ သရဲခြောက် နေသည်ဟု သိပင်မသိ။ ‘ငါက ကြောက်နေဦးမယ်’ဟု ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း ဆိုသည်။

သရဲတစ်ကောင်လုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး မြင်နေ သော်လည်း တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ ‘ငါကကြောက်နေဦးမယ်’ဟု မထီလေးစားဆိုလာသော မင်းသားကိုကြည့်ရင်း သရဲငပေါ တင်းသွားရသည်။ ‘ဖယောင်းတိုင်မှိုန်ပြုပြုသာ ထွန်းထားသည်မို့

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါနောင်

သေသေချာချာပဲ မမြင်လို့လား'ဟု တွေးရင်း သရဲပေါက်
ပါးစပ်ကိုဖြဲ လက်ကိုကားရင်း 'ဂါး'ဟု နောက်ထစ်ခေါက်
ထပ်ခြောက်သည်။ မင်းသားက စိတ်တို့ လာဟန်ဖြင့် ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်သည်။

“ဟကောင် မောင်ထက်၊ ခြောက်ချင်ရင် တခြားအခန်း
သွားခြောက်၊ ငါစိတ်တို့လာလို့ ဆွဲထိုးရင် နှာခေါင်းရွိုးကျိုးဦး
မယ်၊ ဂါးလည်း လာမလုပ်နဲ့၊ ဝါးလည်းလာမလုပ်နဲ့ ငါပျင်း
လွန်းလို့”

ပြောပြီး မင်းသားက စောစောတုန်းက အကျီထူနှင့်
သရဲပေါက်ကို မောင်ထက်အမှတ်ဖြင့် လှမ်း၍ပေါက်သည်။

သရဲပေါက် ဆတ်ခနဲရွှောင်သည်။ ပြီး နားမလည်
နိုင်စွာ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မင်းသားကို ကြည့်သည်။
သကောင့်သားက မကြောက်သည့်အပြင် သူ့ကို ဘော်ဒါအရင်း
သဖွယ် ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည်ကိုး။

“ဘာလဲ ငါကမကြောက်လို့ မင်းခြောက်ရကျိုးမနာ
ဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်နေတာလား၊ ဒီမှာကြည့် ငါကြောက်ပြမယ်”
မင်းသားက သရဲပေါက်ကို 'ဒီမှာကြည့်'ဟု ဆိုရင်း...

မြတ်ဗုဒ္ဓ

“အမလေး... သရဲကြီး ကြောက်လို့ ကတိ ထွန်ရော့ဗျို့”

ဟု ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ပြသည်။

“ကဲ... ကျေနပ်တော့၊ ငါကြောက်ပြပြီးပြီ”

“အင့်... ဟင့်”

သရဲပေါ်ခမျာ သရဲသိက္ခာတွေကျရင်း မင်းသားကို ကြည့်ကာ ငိုချင်လာသည်။ သရဲကိုမကြောက်သည့်အပြင် လာပြောင်ပြနေသည်ကိုး။

“ဟကောင်... ကြောင်တောင်တောင်လာလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းခြောက်လည်း ငါက ရင်မှမခုန်တာ၊ ဒီလောက် မင်းခြောက်ချင်ရင် တခြားအခန်းသွားခြောက်၊ အကောင်းလည်း ပြောပေးရသေးတယ် ပေကပ်ကပ်နဲ့၊ မင်းဘာသာမင်း သွားချင် သွား မသွားချင်နေ ငါကတော့ လိမ့်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စောင်ပါးကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်စောင်းလှည့်ကာသွားသော မင်းသားကိုကြည့်ကာ သရဲပေါ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ နံရံနှင့် ခေါင်းနှင့်ကို ‘အင်းဟာ... အင်းဟာ’ဟု ပြေးဆောင့်ချင်စိတ် ပေါက်သွား

ရသည်။

“မကြောက်လည်းနေဟာ၊ အချိန်ကုန်မခံဘူး”
သရဲငပေါ စိတ်လိုလက်ရဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ကာ
အော်ဖြစ်သည်။

“မင်းအမြင်မှန်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ရရင်လစ်၊ ငါ့နားမှာ
လာမခြောက်နဲ့၊ မင်းဘာသာမင်း တခြားအခန်းမှာ ထဘီဝတ်ပြီး
တော့ပဲ ခြောက်ခြောက်၊ စကတ်ဝတ်ပြီးတော့ပဲခြောက်ခြောက်
ခြောက်ချင်သလိုခြောက် သွား”

မင်းသားက စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားလျက်နှင့်ပင်
တက်ခနဲရယ်ရင်း ပြန်၍အော်သည်။ သရဲငပေါကတော့
လက်သီးကိုဆုပ်သည်။ ပြီး...

“တောက်... ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိဘူး၊ သရဲကို
သရဲလိုမဆက်ဆံဘူး၊ သရဲ သရဲမှန်းမသိ။ သဘက် သဘက်မှန်း
မသိ၊ စိတ်နာတယ်၊ သရဲအစစ်ဗျ နားလည်လား၊ ဟန်ရေးပြ
သရဲမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပွစိပွစိရွတ်သည်။ မင်းသားက...

“ဟကောင်... ငါ့ခုတင်နားလာပြီး ပွစိပွစိမလှုပ်ဖို့

www.burmeseclassic.com

ပြောဆိုချက်

ဆွဲထိုးလိုက်လို့ အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်သွားမယ်၊
ခေါက်မဆီခင် လစ်တော့၊ ငါမြန်မာလိုပြောနေတာ သဘော
ပေါက်လား" ဟု လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲဆိုသည်။

“ပေါက်တယ်... ပေါက်တယ်”

သရဲငပေါလည်း စိတ်နာနာဖြင့် ‘ပေါက်တယ်’ဟု
ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးဆိုရင်း အခန်းထဲမှထွက်ရန်ပြင်သည်။

“ပေါက်ရင်လစ်၊ သွား... အာရုံလာစားမနေနဲ့၊ သွား
ကွာသွား”

“သွားမယ်”

သရဲငပေါလည်း အားကျမခံ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်
အောင့် ပင်ဆိုရင်း ထွက်ကာသွား၏။ မင်းသားကတော့ တပည့်
ကျော်ကြီး မောင်ထက်ဟုသာ ထင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

သင်ကြားသုံးစွဲရန်အတွက်

Joy is a net of Love by which you can catch souls.

ပျော်ရွှင်မှုဟာ မေတ္တာကွန်ယက်တစ်ခုပါ။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ဖမ်းယူနိုင်တယ်။

Mother Tresa

* * *

ပြည်ပိုင်ရာအိမ်

“မာမိထွဋ်ရေ... မာမိထွဋ်”

မေခတ္တာနှင့် နှင်းနေခြည်က သရဲမျက်နှာဖုံးကို
ဖွက်ကာကိုင်ရင်း မိတ်ကပ်ဆရာများ၏ အခန်းတံခါးကို
သွားကာခေါက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“မာမိမိုး”

“လာပြီ”

မာမိထွဋ်က လာပြီဟုဆိုရင်း အခန်းတံခါးကို လာ၍

သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနင့်

စွင့်သည်။ ပြီး 'အခန်းထဲဝင်မှာလား'ဟု ဆိုသည်။ နှင်းနေခြည်
တ. . .

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ အိပ်ပြီလား’ဟု မေး၏။

“ဘယ်အိပ်သေးမှာလဲ အခုဝိုင်သောက်နေကြတာ၊
ကဲပြောဟယ် ညကြီးမင်းကြီးအေ ညည်းတို့က ဘာကိစ္စလဲ”
မာမိမိုးက စိတ်မရွည်သံဖြင့် ဆိုသည်။

“မာမိတို့အခန်းရှေ့မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုကျနေလို့”

မေခတ္တာက မျက်နှာဖုံးကို နောက်မှာဖွတ်ထားရင်း
ဆိုသည်။

“ဘာပစ္စည်းတုန်းအေ့”

“ဒါ. . . ကြီးလေ”

မေခတ္တာက မာမိမိုးနှင့် မာမိထွဋ်တို့ရှေ့သို့ သရဲ
မျက်နှာဖုံးကြီးကို ဆတ်ခနဲထိုးပြသည်။

“ပလုပ်တုပ်တွေတော့”

“အမဋ်း. . . ဘာကြီးတုန်း”

မာမိနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဖက်ရင်း လန့်သည်။

ပြည်ပိုင်ရာခပ်

“လန်တာဟယ်... နင်တို့ ဒါကြီးကို ဘယ်ကရွာလာ
တာတုန်း”

“မာမိတို့ အခန်းရွှေကပဲ တွေ့တာလေ”

မာမိမိုး၏အမေးကို မေခတ္တာက ခပ်တည်တည်ဖြင့်
ဖြိုးသည်။

“ဘယ်က အပေအတေ ကလေကဝတွေက ငါတို့ကို
ကြောက်အောင် လာချထားတာလဲမသိဘူး”

“ဟုတ်ပအေ... ကြကြဖန်ဖန် တော်သေးတာပေါ့၊
ဝိုင်လေးသောက်ထားတုန်း ရီဝေဝေဖြစ်နေလို့၊ မဟုတ်ရင်
သေးဖြန်းဖြန်းပါအောင် ကြောက်မိမှာ”

မာမိထွဋ်က မကြောက်ခဲ့သယောင် ဟန်တစ်လုံး
ပန်တစ်လုံးဖြင့် ဆိုသည်။ မာမိမိုးကပါ ကနွဲကလျဖြင့် ‘ဟုတ်ပ
အေ’ဟု ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ဒါ မာမိတို့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ပေါက်ပေါက်ရွာရွာအေ... အဲဒီ ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး
မျက်နှာဖုံးတွေကို အသည်းယားလွန်းလို့ မထိတာ”

မာမိမိုးက ဖျတ်ဖျတ်လူးကာ လှုပ်ကာငြင်းသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်မှာ မင်းသမီးနှင့်အတူ သူမ၏အဖော်ဖြစ်
သော သူဇာက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြသည်ကို မာမိထွဋ်က
လှမ်းမြင်သည်။

“ပေး... . ပေး အဲဒီမျက်နှာဖုံး၊ ငါ့ရဲ့သမီးလေးကို စဦး
မယ်”

စောစောက ကြောက်လွန်းလို့ ဖျတ်ဖျတ်လှည်းနေသော
မျက်နှာဖုံးကိုယူပြီး မာမိထွဋ်က မှင်သေသေဖြင့် ဖွတ်ကာကိုင်
သည်။

“နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ ညည်းတို့ မှင်သေသေနဲ့သွားကြ
တော့ သိလား”

“စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ် မာမိရဲ့”

မာမိမိုး၏စကားကို နှင်းနေခြည်က စိုးရိမ်စွာဆိုသည်။

“အမလေး... ကိုယ့်မင်းသမီးနဲ့ ကိုယ့်မာမိ၊ စိတ်ဆိုး
စရာလား၊ ပြောသလိုသာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သွားပါ
အော့”

မာမိထွဋ်က မျက်လုံး ပေကပ်ပေကလပ်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ပြီးရော”

မေခတ္တာက 'ပြီးရော'ဟု ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုရင်း
လေးယောက်သား မှင်သေသေဖြင့် စကားပြောချင်ယောင်
ဆောင်နေကြသည်။

“အဖွဲ့တွေစုံနေပါလား”ဟု ယွန်းဆက်က နှုတ်ဆက်
သည်။

“ဟော... ညီမလေး ယွန်းဆက်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”
မေခတ္တာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်သည်။

“မေမေကတော့ လူကြီးဆိုတော့ အိပ်ပြီ၊ ညီမလေး
တို့က အိပ်မပျော်လို့ ခြံထဲမှာ လေညှင်းခံမလားဆိုပြီး သူ့ဇာနဲ့
ထွက်လာကြတာ”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အစ်မတို့လည်း
အခုမှ ဝင်လာကြတာ နားလိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ အားလုံးသွားပြီနော်”

နှင်းနေခြည်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြီးလုံးထုတ်ရင်း
မာမိမိုးတို့နှစ်ယောက်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်
သည်။

မာမိမိုးတို့ကလည်း မသိမသာဖြင့် မျက်လွှာချပြရင်း
ပြန်၍ အချက်ပြသည်။ မေခတ္တာတို့နှစ်ယောက်က မချီမယှဉ်ဖြင့်

ထွက်သွားကြသည်။ မင်းသမီးကတော့ လက်ပြရင်း တျန်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေစကားကောင်းနေကြတာလဲ မာမီ”

ယွန်းဆတ်က မေခတ္တာတို့ကို လက်ပြရင်းက မာမီထွဋ်တို့ဘက်ကို လှည့်ကာမေးသည်။ မာမီထွဋ်က သရဲမျက်နှာဖုံးကို နောက်တွင်ကိုင်ထားရင်း ပြုံးသည်။

“ဒီလိုသမီးရဲ့... သမီးတို့အပေါ်ထပ်ကလေး ပစ္စည်းတစ်ခု ပြုတ်ကျလာတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းဖြစ်မလဲဆိုပြီး မေးကြည့်နေတာ၊ မေခတ္တာတို့က မသိဘူးတဲ့”

မာမီမိုးက မာမီထွဋ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဘာပစ္စည်းမို့လဲ”

သူဇာက နားထောင်နေရာမှ ဝင်၍မေးသည်။

“ဒီပစ္စည်းလေ”

မာမီထွဋ်က ရုတ်တရက်ကြီးပင် သရဲမျက်နှာဖုံးကို ဆင်းပြတ်ကြီးကိုင်သလို ကိုင်ထားရင်းက မင်းသမီးနှင့် သူဇာတို့ ‘ဒီပစ္စည်း’ဟု ပြသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

“အမလေးတော့”

ယွန်းဆက်က ‘ဘုရား ဘုရား’ဟု အော်ကာ နောက်ဆုတ်
သွားသလို သူ့ဇာက ‘အမလေး’ဟု လန့်ရင်း ယွန်းဆက်ကို
ကျစ်နေအောင် ဖက်ကာထားသည်။

“မျက်နှာဖုံးပါ သမီးရဲ့”

“လန့်လိုက်တာ မာမိရယ်”

“အမလေး... သရဲကားမရွက်ဖူးတဲ့ မင်းသမီးလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီမျက်နှာဖုံးတွေက ရင်းနှီးပြီးသားဟာကို”

မာမိမိုးက ဟက်ခနဲ ကနွဲကလျရယ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဒါတော့ဒါပေါ့ မာမိရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါက ကြိုသိထား
တာ မဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီးကိုး၊ ခုတင်မှာက ဒါလာမယ်၊
ဒီပုံစံဆိုတာ ကြိုသိထားတာကိုးလို့၊ မာမိတို့လုပ်တာနဲ့ အပြင်
တောင် လေညှင်းထွက်မခံရဲတော့ဘူး”

“အမလေး... အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ကိုဘုန်းကို
မာမိတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်မယ်၊ ချက်ချင်း ဘော်ဒီဂတ်ရ
တာပေါ့ ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား”

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါနောင်

မာမီထွဋ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်။

“မသိဘူး”ဟု မင်းသမီးက ရှက်အမ်းအမ်း တုန်ပြန်သည်။

“ပေး... အဲဒီမျက်နှာဖုံး၊ မထူးဘူး၊ ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ ဂ္တင်မန်နေဂျာတို့အခန်းကို ဝင်စခဲ့လိုက်ဦးမယ်”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မင်းသမီးက မာမီထွဋ်၏ လက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးကို ဆွဲယူသည်။ မာမီမိုးက

“အေး... ကြည့်လည်းစဦးနော်၊ ဒါရိုက်တာကြီးက သရဲကားသာရိုက်နေတာ အသည်းက ခပ်ငယ်ငယ်ရယ်၊ တော်ကြာကြောက်ပြီး သတိလစ်သွားမှ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”ဟု လှမ်းအော်သည်။

“ဂျာနယ်မှာဖွဖို့ သတင်းရတာပေါ့လို့”

မာမီမိုး၏ စကားအဆုံးမှာ မာမီထွဋ်က ဆိုသည်။

“သူဇာရေး... အဲဒီအခန်းရွှေရောက်ရင် နင် ဒါတို့စွပ်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်နေကြားလား၊ ငါ အချက်ပြမှ ဒီဘက်တို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက် သိလား”

“ဟီး... စိတ်ချ မမယွန်း”

သင်ကြောင့်သရုပ်ဆွဲပညာပေးရန်

There is no must in art, because art is free.

အနုပညာမှာ မုချ ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ့်ဆိုတာ မရှိဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနုပညာက လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးရတာ
မျိုး ဖြစ်လို့ပါ။

Wassil Y Kandinsky

* * *

သရဲငပေါမှာ သရဲသိက္ခာကျရသည့် ကိစ္စကြောင့်
မကြည်မလင်ဖြင့် မင်းသား၏အခန်းထဲမှ ထွက်လာရင်း ဘယ်
အခန်းဝင်ရမှန်းမူသိ ဖြစ်ကာနေသည်။

ဟိုလျှောက်ရင်း ဒီလျှောက်ရင်းဖြင့် မောင်ထက်တို့
လေးယောက် အရက်သောက်နေသော အခန်းဆီသို့ ရောက်ကာ
လာသည်။

မေခတ္တာတို့ဆီမှ ပြန်လာသော မောင်ထက်နှင့်ဝဏ္ဏ
အခန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သော ကိုလတ်နှင့် ဖိုးနိုင်တို့လေး

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါနှင့်

There is no must in art, because art is free.

အနုပညာမှာ မုချ ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနုပညာက လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးရတာ
မျိုး ဖြစ်လို့ပါ။

Wassil Y Kandinsky

* * *

ဝင် တိုက်ပစ်ရင်း တံခါးကို ထ၍ပိတ်သည်။

သရဲငပေါ်မှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာသွားသည်။ သူ့တွေးမိသည်က ထုံးစံအတိုင်း ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် မို့မူးကြောင်ခူးကြောင်လည်း ဖြစ်နေသည်မို့ မမြင်ကြသည်ပဲလား ဟု တွေးရင်း ‘ဂါး... ဝါး... ဝါး... ဝါး... ဝါး’ဟု သွားကိုဖြုကာ ခြောက်ဖြစ်သည်။

“ပျင်းလွန်းလို့ပါ ကိုကျော်လင်းရယ်၊ လာပါကွာ သောက်မယ်ဆိုရင်လည်း လာသောက်၊ မသောက်ဘူးဆိုရင်လည်း တိုက်တိုက်လေးနေ၊ ဘေးအခန်းတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”

ကိုလတ်က သရဲငပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ဆိုသည်။

“မသောက်ဘူး”

သရဲငပေါ်လည်း သူ့ခြောက်နေသည်ကို မကြောက်ဘဲ အရက်သောက်ရန် ခေါ်နေသည်မို့ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“မသောက်ရင် လာထိုင်ဗျာ၊ စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်”

ဝဏ္ဏက သူ့ဘေးမှာလာထိုင်ရန် ခုတင်ကို ပုတ်ဖြုတ်

ခေါ်သည်။

“မထိုင်ဘူးကွာ”

သရဲပေါလည်း စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဘူးခံငြင်းသည်။

“မထိုင်ရင်လည်း ဒိုးတော့ကွာ၊ အာရုံလာမနောက်နဲ့၊ ပြဿနာတော့ မရှာနဲ့နော် ကိုကျော်လင်း၊ လေးယောက် တစ်ယောက်မို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အပျင်းပြေ လူသတ်ဖွဲ့ဖြစ် သွားမယ်”

ဖိုးနိုင်က ငါးပေခန့်သာရှိသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက် အောင် စကားကြီးစကားကျယ်ဆိုရင်း သရဲပေါကို လက်ညှိုး ထိုးသည်။

“ဟကောင်... တစ်ဖွဲ့သားချင်း အဲဒီလိုမပြောရဘူး ဖိုးနိုင်ရ၊ လာပါဗျာ ကိုကျော်လင်း တစ်ချက်လောက်သောက် ပါဦး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ထိုင်ဦး”

ကိုလတ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဘေးမှ ကုလားထိုင်ဆီ သို့ သရဲပေါကို ဇွတ်ခေါ်သည်။ ဝတ္ထုက ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ’တု ထောက်ခံ ရင်း သရဲပေါ၏ ပခုံးမှနေ ဇွတ်ဖိ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြန်ကြည့်ရအောင်

ဖြစ်ချင်တော့ မောင်ထက်၏ သောက်လက်စတန်းလန်းဖြင့်
ချထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ပေါ် ထိုင်ခိုင်းသလိုဖြစ်ကာ သရဲ
ငပေါ်ဖင်ကို မီးစဖြင့် အထိုးခံရသလိုဖြစ်ပြီး ပူခနဲဖြစ်ကာသွား
သည်မို့ ထကာအော်သည်။

* * *

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ပညာပါစေနှင့်

“အား... ပူတယ်... ပူတယ်”

သရဲပေါ်၏အော်သံကြောင့် မောင်ထက်က ဘေးအခန်းတွေ အသံကြားကုန်မည်စိုး၍ အရက်ဝိုင်းမှာချထားသော အမြည်းလည်းမကျ ညနေစာလည်း မကျသော ပေါက်စီတို့လူကာ သရဲပေါ်၏ပါးစပ်ထဲ ဆို့ထည့်လိုက်သည်။

ကိုလတ်နှင့် ဝဏ္ဏကလည်း နောက်နေသည်အထင်နှင့် “ထိုင်ပါဗျာ’ဟု ချုပ်ကာ ဇွတ်ထိုင်ခိုင်းကာ ဖိထားသည်မို့ သရဲပေါ်ခမျာ အားမတန်မာန်လျော့ရင်း တရဲ့ရဲ့မြည်သည်အထိ

ခင်ဦးထောင်တာ သွားသည်။ သို့သော် ဆေးလိပ်မီးမို့ ငြိမ်းကာ
သွားသော်လည်း ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သော သရဲငပေါမှာ
ထချင်တိုင်းလည်း မထရ အော်ချင်တိုင်းလည်း မအော်ရဖြင့်
ဘဝဗျက်ကာနေသည်။

သရဲငပေါ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဖိုးနိုင်က တခွီးခွီး
ရယ်သည်။

“ကိုကျော်လင်းရေ အသွားမတော်တစ်လှမ်းဆိုတာ
အဲဒါပဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဆီလာပြီး အေးအေးနေရင်
ပြဿနာမရှိဘူး၊ အခုက တောင်အော်မြောက်အော် အော်နေ
တာကိုး၊ ကဲ ကဲ လက်တွေဖယ်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ခမျာ အချုပ်သား
လိုဖြစ်နေပြီ၊ ဟီးဟီး”

ဖိုးနိုင်၏စကားအဆုံးမှာ ကိုလတ်နှင့် ဝဏ္ဏက လက်ကို
ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ မောင်ထက်က ထပ်အော်လာလျှင် ထပ်ဆို့
ပစ်ရန်ပြင်ထားသော ပေါက်စီကို ပန်းကန်ထဲပြန်ထားသည်။

“ထို့”

သရဲငပေါက ပါးစပ်ထဲရောက်နေသော ပေါက်စီကို
‘ထို့’ခနဲ ထွေးပစ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းကာလာသည်။ ပြီး

ထ၍ရပ်သည်။

“တောက်... မင်းတို့ဆီလာမှ ငါ့ဖင်တွေ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဟင် ဘယ်လိုလူတွေတုန်းဟ”

ပူသောနေရာကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း သရဲငပေါခမျာ ကြေကွဲ သွားသည်။

“ဒီမှာကိုကျော်လင်း မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားငိုတာ မလှဘူးဗျာ ခွီး”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး”

မောင်ထက်နှင့် ကိုလတ်က တခွီးခွီးရယ်ရင်း ဆိုသည်။

“ငိုတာပဲ မင်းတို့ကြည့်ကောင်းအောင် ငိုပြရဦးမှာလား၊ ဒီလောက် တဂါးဂါးနဲ့ ခြောက်နေတာကို မကြောက်ကြဘူး”

“ဟောဗျာ... တကယ်ငိုနေတာလား”

ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ပြောရင်း ငိုနေသော သရဲငပေါကို အခုထိ မောင်ထက်တို့လေးယောက်က ကိုကျော်လင်းဟု ထင်နေဆဲ၊ ဖိုးနိုင်က ‘ဟောဗျာ’ဟုဆိုရင်း ရယ်သည်။

“ကဲပါကွာ... သူက ကြောက်စေချင်နေတဲ့ဥစ္စာ ကြောက်ပြ လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကဲ... ရယ်ဒီ... ဝမ်း...”

ထူး... သရီး အက်ရှင်”

ကိုလတ်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် Timing ခေါ်သည်။ အက်ရှင်ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေးယောက်သား ပခုံးတွေ တျူတာ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ကြသည်။ သရုပ်ဆောင်များ မို့ အမူအရာက ပိုင်သည်။

“အမလေးဗျ... ကြောက်လိုက်တာ”

“ကြောက်လိုက်တာဗျာ... ကယ်ကြပါဦး”

“ကြောက်လွန်းလို့ အသက်ရှူတောင် ရပ်တော့မယ်၊

အဟက်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းလှောင်ကြသည်မို့ သရဲ ငပေါ တင်းလာသည်။ တောက်ခနဲ တက်ကိုခေါက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က လှောင်တာလား”

“လှောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောင်တာ”

သရဲငပေါ၏အမေးကို မောင်ထက်က ပက်ခနဲဆိုရင်း ပြန်၍ ပြောင်သည်။ အခြေအနေမကောင်းသည်မို့ သရဲငပေါ တပ်ဆုတ်ရန် ပြင်သည်။

“တော်ပြီဗျာ... သွားမယ်”

သင်ကြောင်းသရဲစိတ်မည်းပါးစေနှင့်

စိတ်နာနာဖြင့်ဆိုရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သော သရဲ
ငပေါက်ကို ဖိုးနိုင်တို့က နောက်မှလိုက်၍စသည်။

“နေပါဦးဗျ... ဂါးဆိုပြီး ခြောက်ဦးလေ၊ ကြောက်ပြ
မလို့ပါဆို၊ ဗျို... ကိုကျော်လင်း”

“တကယ်ငိုသွားတာလားဗျ”

အခန်းတံခါးကို သရဲငပေါက် ဝုန်းခနဲနေအောင်ပိတ်ရင်း
ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ‘တောက်’ခနဲနေအောင် တက်ကိုခေါက်သည်။

* * *

ဒါရိုက်တာနှင့် ရှုတင်မန်နေဂျာတို့နေသော အခန်းခွေ
အရောက်မှာ ယွန်းဆက်က ခြေစုံရပ်သည်။ ပြီး သူ့ဇာကို 'ရှု' ဟု
ငြိမ်ငြိမ်နေရန် လက်ပြသည်။

သူ့ဇာက သဘောပေါက်သည်ဟု ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
အခုထိ မီးကမလာသေးသည်မို့ သူမက လက်ဆွဲမီးအိမ်မှိုန်ပြပြ
ကို ကိုင်ထားဆဲ။

မင်းသမီးက သူမ၏လက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးကို သူ့ဇာ
၏ ခေါင်းမှာ ကျကျနနစွပ်ပေးရင်း ပခုံးကိုကျုံ့သည်။

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါနော်

“ဒါရိုက်တာကြီးတို့တော့ မသိဘူး... ငါကတော့ ဒီမျက်နှာဖုံးကို စေ့စေ့တောင်မကြည့်ရဲဘူး သူ့ဇာရေး ဟီး ဟီး”

ပြောရင်းနှင့် မင်းသမီးက တဟီးဟီးရယ်သည်။ သူ့ဇာက ဂါးဟုခြောက်ပြုရင်း တခွီးခွီးရယ်သည်။ မင်းသမီးက သူ့ဇာလက်ထဲမှ မီးအိမ်ကိုယူရင်း ရယ်သည်။ နှစ်ယောက်သား အကျယ်ကြီးလည်း မရယ်ရဲကြ။ မင်းသမီးက သူ့ဇာရေ နှင်တို့ဘက်လှည့်နေ ငါအချက်ပြမှ ဘွားခနဲ ဒီဘက်ကိုလှည့်နှော်’ဟု ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်သည်။ သူ့ဇာက 'OK' ဟု လက်မထောင်ပြသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဆရာ”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဆရာ... သမီးပါ”

ယွန်းဆက်က ဒါရိုက်တာကြီးတို့၏အခန်းကို ခေါက်ရင်း ‘သမီးပါ’ဟု ဆိုသည်။ ‘လာပြီယွန်းဆက်ရေ ခဏလေး’ဟု ဒါရိုက်တာကြီးက ပြန်၍အသံပြုသည်။ ပြီး မကြာခင်မှာ တံခါးခွင့်၍ ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် ခူတင်မန်နေဂျာတို့နှစ်ယောက် ထွက်

လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းဆက်၊ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

ဧတင်မန်နေဂျာက မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖြင့် မေးသည်။

“ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး၊ ဒီမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ဒါရိုက်တာကြီးကို မိတ်ဆက်ချင်လို့ဆိုပြီးတော့ ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာလို့”

ယွန်းဆက်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြီးသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ မနက်မှလာလည်းရဲ့သားနဲ့၊ ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ အားနာစရာကြီး၊ အဖော်ကောပါရဲ့လား မသိဘူး”

ဒါရိုက်တာကြီးက ကျောပေးထားသော သူ့ဇာကို တကယ့်ပရိသတ်တစ်ယောက်ဟုထင်ကာ လောကွတ်စကားဆို သည်။

“အနုပညာကို တော်တော်ဝါသနာပါလို့ဖြစ်မယ်၊ ညကြီးမင်းကြီး ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒါရိုက်တာကြီး ကို ကျောပေးမနေနဲ့လေ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ စကား ပြောပေါ့ ညီမလေးရဲ့”

သင်ကြောင့်သရုပ်ဖော်ပညာပါရေး

ရှုတင်မန်နေဂျာက နှာဘူးသံကြီးနှင့် မစားရဝခမန်းဝင်
၍ ဆိုသည်။

“ရှက်နေလို့ထင်ပါတယ်၊ ညီမလေး ဒီဘက်တို့လှည့်”
ယွန်းဆက်က သူ့ဇာကို လက်ဖြင့်တို့ရင်း အချက်ပြ
သည်။ ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် ရှုတင်မန်နေဂျာက စိတ်ဝင်တစား
ဖြင့် လှမ်းအကြည့် မင်းသမီးက မီးအိမ်ကိုမြှောက်ပြသည်။

“ဝါး... ဝါး... ဝါး”

သူ့ဇာက လက်နှစ်ဖက်ကိုကာရင်း ရုတ်တရက် ထ၍
ခြောက်သည်။

“ဟဟ... ဘာကြီးလဲဟ”

“ဟမ်မလေး... ဘာကြီးတုန်း”

အငိုက်မိသွားသည်မို့ ဒါရိုက်တာကြီးတို့နှစ်ယောက်
စလုံး နောက်ကိုလှန်၍ ဆုတ်ကာသွားသလို နှုတ်ကလည်း
အလန်တကြား အော်သည်။

မင်းသမီးက ကခွီးခွီးရယ်ရင်း သူ့ဇာခေါင်းမှာစွပ်ထား
သည့် မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပေးသည်။ သူ့ဇာက ရယ်ချင်ပတ်
တော်ဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီးတို့ကို ပြုံးပြသည်။

“လန်လိုက်တာဟာ... နင်တို့ကလည်း ပေါက်ပေါက်
ဈာဈာ လာစနေတယ်၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့ ငါ့ကိုလည်း
မိတ်ဆက်ချင်တဲ့လူရှိသားဟာလို့ တွေးပြီး ပီတိတောင် အချိန်
ကြာကြာ မဖြစ်လိုက်ဘူး”

ဒါရိုက်တာကြီးက မကျေမချမ်းဖြင့် ဆိုသည်။

“သူ့ဇာကလည်း ရိုးရိုးဒီအတိုင်းလှည့်လာရင်တောင်
လန်စရာကြီးဥစ္စာ လက်ကြီးကားပြီး ‘ဂါးဝါး’လို့ ရုတ်တရက်
ထခြောက်တော့ ကြောက်တာပေါ့ဟ၊ မင်းသမီးကလည်း မီးအိမ်
ကို မြှောက်ပြပြီး အရောက်ပို့တယ်”

ရှုတင်မန်နေဂျာက စိတ်ဆိုးရလည်းခက်၊ စိတ်မဆိုးရ
လည်းခက်ဖြင့် မကျေနပ်စွာပင်ဆိုသည်။

“ဆရာတို့ကလည်း အသည်းငယ်လိုက်တာနော်၊ သရဲ
ကား ရိုက်နေကျ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရေလေးဘာလေး
သောက်လိုက်ပါ ဦး၊ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေကိုဖြူလို့၊
သွေးမရှိတော့ဘူး”

ပြောရင်း မင်းသမီးက ခွီးခနဲရယ်သည်။

“အေး... အဲဒီလိုကြောက်စေချင်တာ မဟုတ်လား။
ကြံကြံ ဖန်ဖန်တွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်၊ မအိပ်သေးဘူးလား။

၉ နာရီ ကျော်နေပြီ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ၎င်း၏လက်မှန်နာရီကို အရှုတ်ပြေကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ ခုတင်မန်နေဂျာက ‘အေးလေ’ဟု ထောက်ခံစကား ဆိုသည်။

“အေးဆေးပေါ့... အိပ်မပျော်သေးလို့ အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း လေညှင်းခံမလို့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား”

သူ့ဇာက ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုသည်။

“မလိုက်ဘူး... နင်တို့ပဲသွားကြ၊ လေညှင်းပဲခံခံ သရဲခြောက်တာပဲခံခံ ငါတို့က ရှေ့ညကတည်းက အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ အိပ်တော့မယ်”

ခုတင်မန်နေဂျာက သူ့ဇာကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက ‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်’ဆိုသော သဘောဖြင့် ခုတင်မန်နေဂျာ ပြောသမျှကို ခေါင်းလိုက်ညိတ်သည်။ ပြီး မင်းသမီးလက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးကိုကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကျဲ့သည်။

“မနေ့က မျက်နှာဖုံးတွေ အကုန်ပြန်သိမ်းထားတာ၊ ဒါက ဘယ်လိုကဘယ်လို အပြင်ရောက်နေတာတုန်း”

“မသိဘူး... ယွန်းဆက်တို့လည်း မာမိမိုးတို့ဆီက

www.burmeseclassic.com

ယူခဲ့တာ”

ယွန်းဆက်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“အေး... သိမ်းထားလိုက်တော့၊ တခြားအခန်းတွေကို လိုက်မခြောက်ကြနဲ့တော့၊ မကြီးမငယ်နဲ့၊ သူ့လာ နင်ကလည်း မင်းသမီးတို့ စောစောအိပ်ခိုင်း၊ မနက်ဖြန် စောစောထအောင်”

“စိတ်ချပါ... ရှုတင်စတည်ပြီဆိုတာနဲ့ အရင်ဆုံး ရောက်အောင်လာမယ်၊ သွားပြီနော် ဆရာ”

“အေး... အေး”

သူ့လာကို ပြောသောစကားကို မင်းသမီးက ဝင်၍ဆိုသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက ‘အေး... အေး’ဟုဆိုရင်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာကပါ အီလည်လည်မျက်နှာ ပေးဖြင့် လိုက်ဝင်ကာသွားသည်။

ယွန်းဆက်နှင့် သူ့လာကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အသံမထွက်အောင် ရိမ်ဖြစ်ကြသည်။ ယွန်းဆက်က လက်ထဲမှ သရဲမျက်နှာဖုံးကို လှေကားအဆင်း အတက်လုပ်သည့် တံခါးဘေးမှာ ချိတ်ထားခဲ့သည်။

* * *

သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်မသွပ်ပါအောင်

**Our day will come, as surely as the sun will rise
tomorrow.**

မနက်ဖြန်မနက်မှာ နေထွက်လာမှာ သေချာသလို
ကျွန်ုပ်တို့ အောင်ပွဲခံမယ့်နေ့ဟာလည်း ရောက်လာမှာမလွဲဘူး။

Churchill

* * *

တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ခြောက်သော်လည်း
အောင်မြင်မှုမရှိသည်မို့ သရဲပေါတစ်ကောင် စိတ်တွေညစ်
ကာနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး ယောက်ျားတွေနေတဲ့ အခန်း
သွားခြောက်လို့ကတော့ တဂါးဂါးနဲ့ အော်လိုက်ရတာပဲရှိတယ်၊
ဘယ်သူမှလည်း မကြောက်ကြဘူး၊ ခြောက်ရတဲ့လူတောင်
အဲလေ သရဲတောင် စိတ်ဓာတ်ကျလာတယ်၊ မှန်းစမ်း...
အံ့မယ် ဒီအခန်းကတော့ မိန်းကလေးတွေချည်း နေတာဆို

တော့ ကြောက်ကြမယ် ထင်တယ်၊ ကဲ ကြာပါတယ် ဝင်ပြီး ဝါးလိုက်ဦးမယ်”

သရဲငပေါ ယခုဝင်ခြောက်မည့်အခန်းက မေခတ္တာတို့ နေမည့်အခန်းဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူတို့ မေခတ္တာတို့အုပ်စုမှာ ဝိုင်မှား သောက်ပြီး မူးနေကြသည်။ ဝိုင်အပျော့စားနှင့် အပြင်းစား မှားဝယ်လာကာ ရီဝေဝေဖြစ်နေကြသည်။

“ငါပြောတယ် မူးယစ်စေတတ်တာဆို ဘာမှမသောက် ဘူးလို့၊ နင်တို့ပြောတော့ ဝိုင်အပျော့စားပါဆို၊ မူးချင်တာ တောင် မူးမှာမဟုတ်ဘူးဆို၊ အခု ဒီမှာ ရီဝေရီဝေဖြစ်နေပြီ၊ နင်တို့ဝိုင်က အပြင်းစားကြီး၊ နောက်ဆိုမသောက်ဘူး”

ဖြူဖြူက မျက်လုံးကို ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်ရင်း ဆိုသည်။

“အေးဟဲ့ . . . ငါ့ဆိုင်မှာပြောဝယ်တုန်းက အစာကြေ ဓယ့်ဝိုင်မျိုးနော်၊ မိန်းကလေးတွေသောက်မှာ၊ မမူးတဲ့ဟာမျိုးပေး လို့ သေသေချာချာ ပြောထားရဲ့သားနဲ့ တမင်ရွဲ့ပြီး ရောင်းပေး လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ အရမ်းကြီး မမူးပေမယ့်လည်း ရီဝေဝေကြီးက နော်၊ နောက်ဆို ဒီတံဆိပ်မဝယ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

မေတ္တာကလည်း ဖြူဖြူစကားကို ထောက်ခံသည်။

“သူက သောက်စတုန်းက မူးမှမူးတာ၊ သောက်တာ များတော့မှ အရွိန်ကတက်လာတာ၊ မမူးဘူးဟဲ့၊ မမူးဘူးဟဲ့နဲ့ မထားတရားတွေသောက်ပြီး အခုမှ ရေချိန်ကတက်လာတာ ဟီး ဟီး”

နှင်းနေခြည်က ခွီးခနဲ ရယ်ရင်း ဆိုသည်။ တကယ်တမ်း ဟု သူမတို့သောက်ချင်သည်က မမူးယစ်တတ်သော ဝိုင်အပျော့ စားဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဝိုင်ခပ်ပြင်းပြင်းကို မှားသောက်မိပြီမို့ သုံးယောက်သား ရီဝေဝေတွေဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သရဲ ငပေါကတော့ သရဲခြောက်ခြင်းလုပ်ငန်းကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် တံခါးကို ‘ဝုန်း’ခနဲ ဖွင့်ကာဝင်ဖြစ်သည်။

* * *

“ဝုန်း”

တံခါးကိုဖွင့်ကာဝင်လာရင်း သရဲပေါက်က ၎င်း၏ထုံးစံ အတိုင်း ‘ဂါး’ဟု အာခေါင်ခြစ်ကာအော်ရင်း လက်တွေ့ကို ကိုးယိုးကားယားလုပ်ပြသည်။

“ဟဲ့... မောင်ထက် ငါတို့ရွှေ့မှာ သင်္ကြန်ယိမ်းလာတ နေတာလား”

သရဲပေါက်ကို မောင်ထက်အထင်ဖြင့် မေ့စွာထ ထင်လိုက်သည်။ သရဲပေါက်မှာ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မှုတ်

သည်မို့ ကြောင်သွားသည်။

“ကနေတာမဟုတ်ဘူးဟေ့ ခြောက်နေတာ၊ ခြောက်နေတာကဲ”

စိတ်မရှည်တော့သည်မို့ ငိုချင်ပက်ကျိဖြင့် သူ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဆိုဖြစ်သည်။ ပြီး ‘ဂါး... ဂါး’ဟု ထပ်ပြီးခြောက်ဖြစ်သည်။

“ဘာမှလာဂါးမနေနဲ့ ပျင်းလွန်းလို့၊ သွား ဝေးဝေးမှာ သွားဂါး၊ ဒီမှာ စိတ်တိုလာရင် ဂုတ်ချိုးပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်မယ် ဘာမှတ်လဲ မောင်ထက်”

နှင်းနေခြည်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေဆိုသည်။

“ဟ... တော်ကီတွေက ဘာလဲ၊ မိန်းကလေးလုပ်နေပြီးတော့ ဘာဖြစ်တယ်၊ ဂုတ်ချိုးဦးမယ်တယ်လေ... ငါ”

သရဲငပေါက် ဒေါက်ကန်ကန်ဖြင့် ‘တယ်လေ’ဟု ဆိုသည်။

“ဒီမျက်ခွက်ကြီးကို စောစောကပဲ မာမိမိုးတို့ဆီ ပို့ထားတာ မဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စ ဒီကိုရောက်လာပြန်တာတုန်း၊ ငါကောက်ထု မိတော့မယ်”

ဖြူဖြူက မျက်လုံးကို မရမက ပြုရင်းမှူးနေသောလေသံ

ကို ထိန်း၍ဆိုသည်။ သရဲငပေါက်တော့ တစ်ခန်းမှအောင်
အောင်မြင်မြင် မခြောက်နိုင်သေးသည်မို့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်
ဖြစ်ကာ ဒေါက်နီလာ သည်။

“ဘယ်လိုလူတွေလဲဟ... ဒီလောက်ပြုပြု ဖြုပြုနေတာ
တောင် အားနာပါးနာလေ၊ မကြောက်ပြုကြဘူး၊ ခြောက်ရတဲ့လူ
အားရှိအောင် အဲလေ ခြောက်ရတဲ့သရဲ အားရှိအောင်”

သရဲငပေါက် စိတ်တိုတိုဖြင့်ဆိုသည်။ မေခတ္တာ
က...

“ဟော့တော်... ကြောက်စေချင်ရင် ကြောက်စရာ
ကောင်းအောင် ခြောက်မှပေါ့၊ ခုဟာက ကြောက်စရာမှ
မကောင်းတာ’ဟု ဆိုသည်။

“အင့်... ဟင့်”

သရဲငပေါက်မှာ ‘အင့်’ခနဲနင်ကာ ‘ဟင့်’ခနဲ ငိုချင်စိတ်
ပေါက်ကာသွား၏။ ဒီနေ့အဖို့ သူ၏ခြောက်လှန့်မှုသည် တစ်ခု
မှအောင်မြင်သေး။

“ဒီလောက်ကြီး ခြောက်နေတာကို မကြောက်ဘူး
ဆုတ်လား”

“ဘာ”

မေခတ္တာက အာလေးလျှာလေးဖြင့် ဆိုလာသည့်စကားကို သရဲငပေါက် ‘ဘာ’ဟုဆိုရင်း ငိုချင်စိတ်တွေ ပေါက်ကာသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... နင်က သရဲဆိုရင် ဇာတ်ထိုးတွေ လောင်းကြီးလုပ်ပြီး မျက်နှာကျက်မှာ လမ်းလျှောက်ပြတာတို့၊ ဘာတို့ဟယ် ငါတို့ဇာတ်ကားထဲမှာ ရိုက်နေကြလို့မျိုး လုပ်ပြန်ဖို့ ရမှာပေါ့၊ အခုက ဝါး... ဝါးနဲ့ အဲဒီ ဝါး ဝါးကနေကို မတတ်တော့ဘူး”

မေခတ္တာက လက်ကိုခါပြရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပ... နင်က ဝါး ဝါးနဲ့အော်ရင် ငါတို့က ဝါး... ဝါးနဲ့ သန်းပြီး အိပ်ချင်လာတယ်၊ ဝါး”

ဖြူဖြူက ဝါးခနဲပြောရင်းဆိုရင်း သန်းသည်။

“ကဲ... ကဲ မောင်ထက် ဒီအချိန်ကြီး မိန်းကလေးတွေ အခန်းထဲ နင်ရောက်နေတာသိရင် ငါတို့ကတော့ သုံးယောက် ဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူး၊ နင်ကတော့ ထဘီပဲဝင်ခိုးသလားလို့ အထင်ခံရလိမ့်မယ်၊ လစ်တော့”

နှင်းနေခြည်က လက်ဖြင့်ခါပြရင်း သွား သွားဟု အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် 'လစ်တော့'ဟု ဆိုသည်။

“နေပါဦး... နင်တို့က ငါ့ကို တကယ်ကြီး မကြောက် ကြတာလား”

သရဲငပေါက်က ယူကျုံးမရသံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟော့တော် မကြောက်တဲ့ကိစ္စကို ကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောပေးရဦးမှာလား၊ စိတ်ကမရွည်တော့ဘူး၊ ကဲ ကြောက်တယ် ဟေ့ ကြောက်တယ် ရပြီလား”

မေခတ္တာက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုသည်။

“နင်တို့တစ်ယောက်မှ မမိုက်ဘူး၊ ငါစိတ်နာတယ်”

သရဲငပေါက်က ငိုသံပါကြီးဖြင့် ဆိုသည်။ ခံစားချက်တွေ က ပေါက်ကွဲလာပြီကိုး။ သူ့ခမျာ ခြောက်ရလွန်းလို့ မောတောင် နေပြီ ဖြစ်သည်။ အခုထိ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက် မကြောက်ကြသေး။

“ဟော့တော်... အမလေး သူကပဲစိတ်နာရတယ် ရှိသေး၊ နာလည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ ရုပ်ကိုက စာခြောက်ရုပ်ကို မြင်းချိုးပန်းထားတဲ့ရုပ်နဲ့”

ဖြူဖြူက ခပ်ထွေထွေဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပ... ရုပ်ကိုက ခွေးချီးတက်နင်းမိထားတဲ့
ဖိနပ်နဲ့ ပါးကို သက်စေ့ရိုက်ပစ်ချင်စရာကြီး၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

နှင်းနေခြည်က ပြောရင်း ရယ်သည်။

“မပြောကြပါနဲ့ဟယ် ငါကတော့ ဒီဝိုင်ပုလင်းနဲ့ပဲရိုက်
ကြည့်ချင်တာ ဟောဂလိုမျိုး”

“ခွပ်”

“အား”

ပြောပြောဆိုဆို ခွပ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သော မေခတ္တာ၏
ရိုက်ချက်ကြောင့် သရဲငပေါခများ ‘အား’ခနဲ အော်ရရှာသည်။

“ဘာကိစ္စ ဘာလိုင်းကြီး လာရိုက်ရတာတုန်း”

သရဲငပေါ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“အောင်မယ်မယ် ညကြီးမင်းကြီး မိန်းကလေးတွေနေ
တဲ့ အခန်းကိုလည်း လာပြီး နှာဗူးကြောထသေးတယ်၊ သူ့ထဲ
အော်ရတယ်ရှိသေး၊ မေခတ္တာရယ် အဲဒီပုလင်းခွံ ငါ့ကိုထေးစမ်း
ပါ ငါ့ရိုက်ပြမယ်၊ ဟောဒီလိုရိုက်ရတယ်၊ ကဲဟာ”

“ခွပ်”

သင်ကြားသရဲစိတ်မညစ်ပါနဲ့

စိတ်နာနာနှင့် ထွက်လာခဲ့ရင်း သရဲပေါ်မှာ အခန်း
တစ်ခန်းရွေ့၍ မောမောနှင့် ရပ်နေဖြစ်သည်။ ပြီး အခန်းထဲမှ
တီးတိုးတီးတိုးအသံများကို အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်ဖြစ်
သည်။ ဖုန်းပြောနေသည်က speaker ဖွင့်ထားသည်မို့
ကြားနေရသည်။

“ဟဲလို... မင်းသား အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး၊ ဘာကိစ္စလဲမာမိမိုး”

“အဲဒါဆိုအတော်ပဲ... အိမ်ရွေ့မှာလေ ယွန်းသတ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

speaker ဖွင့်ပြောနေသည်မို့ အခန်းပြင်မှ သရဲငေါ
ကြည်ကြည်လင်လင် ကြားနေရသည်။ ဖုန်းကို အကြာကြီးပြော
ပြီး ချသည်အထိ သူနားထောင်သည်။

“အင်း... ဒီနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ဆိုတော့
သရဲကြောက်ဖို့က လုံးဝသေချာတယ်၊ ဒီတော့ ဒီနှစ်ယောက်တို့
ပဲ မလန့်လန့်အောင်ခြောက်ပစ်ရမယ်၊ တစ်ခန်းမှ အဆင်ပြေ
ပြေ မခြောက်ခဲ့ရဘူး၊ ဒီအခန်းတော့ မရရအောင်ကို ခြောက်ပစ်
ဦးမယ်၊ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

သရဲငေါက လက်သီးကို ဆုပ်ရင်း ကြိမ်းဝါးဖြစ်သည်။

* * *

**Kind words can be short and easy to speak,
but their echoes are truly endless.**

ကြင်နာတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ပြောရလွယ်ကူသလို
တိုတောင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားလုံးတွေရဲ့ ပဲ့တင်သံ
ကတော့ အဆုံးမသတ် (အတောမသတ်)ပါဘူး။

Mother Teresa

* * *

“ယွန်းဆက်”

“အမလေး... လန့်လိုက်တာ”

မင်းသားက ခြေသံမကြားအောင် ကပ်လိုက်လာပြီး ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ခပ်မိုန်မိုန် အလင်းရောင် အောက်မှ မင်းသမီးနှင့် သူ့ဇာတို့နှစ်ယောက် လန့်သွားကြ သည်။ ယွန်းဆက်၏လက်ထဲမှာ...

“ဟာ... ဒီ... သရဲမျက်နှာဖုံးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီ ယွန်းဆက်ဆီ ရောက်နေတာလဲ”

မင်းသားက အံ့အားတသင့်ဖြင့် အလင်းရောင်မှိန်မှိန်
ကြားမှ နေကြည့်ရင်း အမေးရှိသည်။

“ဪ... ဒါလား ဒီလို ကိုဘုန်းရဲ့”

မင်းသမီးက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာချိန်ကစလို့
နောက်ဆုံး ဒါရိုက်တာကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို စခဲ့နောက်ခဲ့သမျှ
ကို ပြန်ပြောပြရင်း ရယ်သည်။

“နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမှာသွေးမရှိတော့တဲ့အထိ
လန့်သွားကြတယ်ပေါ့၊ မနက်လင်းမှ စဦးမယ်”

မင်းသားက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“မမယွန်း... သူ့ဇာ အနွေးထည်လေး သွားယူလိုက်
ဦးမယ်နော်”

သူ့ဇာက အလိုက်တသိဖြင့် ရှောင်ကာသွား၏။

“ကြာကြာလေးယူနော် သူ့ဇာ”

“ရှင်”

မင်းသား ပြောင်ချော်ချော်စကားကို နားမလည်သည်မို့
သူ့ဇာက ‘ရှင်’ဟု ဆိုသည်။ ယွန်းဆက်က မှိန်ပြပြအလင်းရောင်
ကြားကနေ မင်းသားကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး သူ့မ

သင့်ကြောင့်သရဲစိတ်သည်ပါနေ

လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်သည်။

“ဪ... အနွေးထည်ကို သေသေချာချာလှူလို့
ပြောတာပါ။ အဟဲ”

ပြုံးစိစိဖြင့် မင်းသားက စကားကို ပြင်၍ဆိုသည်။
သူဇာကလည်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုသည်။

* * *

သရဲပေါသည် မာမိမိုးတို့၏အခန်းကို ဝင်ခြောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲကို တံခါးဖွင့်ပြီး ဆတ်ခနဲဝင်ဖြစ် သည်။

ပြီး ၎င်းအား ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် မာမိတို့နှစ်ယောက်ကို 'ဂါး'ဟု သူ့ခြောက်နေကြပုံစံအတိုင်း ခြောက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူထင်ထားသလိုမျိုး လန်မ သွားကြ။

“ဟယ်... ဂါးတဲ့လား၊ သရဲခြောက်သလိုမျိုး လှုပ်နေ

တဲ့ပုံစံက အူယားလိုက်ထွာ၊ ချစ်စရာလေးတော့”

မာမီထွဋ်က ပခုံးကိုကျုံ့ရင်း ချွဲနွဲစွာဆိုသည်။ သရဲ
ငပေါစိတ်မှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သူ့တွေးသည်။
ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ခေါက် ရောက်လာတဲ့လူတွေ
သူ့ကိုမကြောက်ကြပါလိမ့်ဟု ကြေကြေကွဲကွဲပင် တွေးမိသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့လေးပါလိမ့်၊ လာပါ ရောက်မှတော့
ထိုင်ပါဦး”

မာမီမိုးက သရဲငပေါလက်ကို ခပ်ရဲရဲပင်တိုင်ရင်း
ဆိုသည်။ မာမီထွဋ်က ပွင့်နေသော အခန်းတံခါးပေါက်ထို့
ပြေး၍ပိတ်သည်။

သရဲငပေါမှာ ထိုင်ပါဦးဆို၍ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်
ထိုင်ရန်ပြင်ပြီးကာမှ ‘ဘာကိစ္စထိုင်ရမှာလဲ’ဟု ပြန်၍ဆိုသည်။
မာမီ ထွဋ်က...

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့ သူများတို့အခန်းထဲကို ဝင်လာတာ
လဲလို့”

“ခြောက်မလို့ဝင်လာတာ၊ ခြောက်မလို့”

သရဲငပေါ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုဖြစ်

သည်။

“ဪ... အဲဂလိုလား၊ နားနားနေနေခြောက်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားနာစရာကောင်းတာက သူများတို့က ဝိုင်တွေသောက်ထားလို့ မူးနေတာလေ၊ ဒီအချိန်မှာ သရဲအစစ်လာခြောက်တောင် တို့ကမကြောက်ဘူး”

မာမီမိုးက မျက်လုံးကိုစင်းရင်း အာလေးလျှာလေးဖြင့် ဆိုသည်။

“ရော်... ကျုပ်ကို သရဲအတုထင်လို့လား”

သရဲငပေါခမှာ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“သရဲအတုထင်တာမဟုတ်ဘူး... သိနေတာ၊ သိနေတာ”

မာမီထွဋ်က သရဲငပေါ၏ခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ခပ်နဲ့နဲ့ ထိုးရင်း ‘သိနေတာ’ဟုဆိုကာ ဟက်ခနဲရယ်သည်။ သရဲငပေါမှာတော့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွား၏။

“အသံကတော့ ကိုလတ်နဲ့ တူသလိုလို၊ ကိုဖိုးနိုင်နဲ့တူသလိုလိုပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်သူလဲလို့”

မာမီမိုးက သရဲငပေါလက်ကို ဆွဲခါရင်း ခပ်ချဲ့ချဲ့ဆို

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ပညာပေးနေ

သည်။

“အာ... ဖယ်စမ်း ဖယ်စမ်း၊ ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ဟိုဆွဲဒီဆွဲ
နဲ့ ဘယ်နှယ်ဟာတွေတုန်း လာမထိနဲ့ဗျာ”

ဟိုတို့ဒီတို့လုပ်နေသည်မို့ မနေတတ်တော့သဖြင့် သရဲ
ငပေါက် အာခေါင်ခြစ်ကာဆို၏။ သရဲကို သရဲမဟုတ်ဟု
အပြောအဆိုခံရတာလောက် နာတာမရှိ။

“အမလေးလေး... ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မထိနဲ့ဆိုလည်း
မထိဘူး၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ မျက်နှာဖုံးချွတ်ပြ၊ ဒါပဲ”

မာမီထွဋ်က ခါးကို လက်ကောက်ဝတ်ဖြင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့
ထောက်နေရင်းက ဘယ်လက်ဖဝါးပေါ် ညာလက်ဖမိုးဖြင့်
တဖတ်ဖတ်ရိုက်ရင်း ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်၍ဆိုသည်။

“ဘယ်က မျက်နှာဖုံး ချွတ်ပြရမှာတုန်း၊ ဒါ အော်ရီဂျင်
နယ်ဗျ”

သရဲငပေါက် သရဲသိက္ခာလာချနေသည်မို့ သူ့မျက်နှာ
တို့သူ လက်ညှိုးထိုးရင်း ‘အော်ရီဂျင်နယ်’ဟု ဆိုသည်။

“နင်မချွတ်ရင် ငါဆွဲချွတ်တယ်ဟယ်... ကဲ”

မာမီမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သရဲငပေါက် ဆံပင်တို့

ပြင်ဆင်မှု

ဆွဲကာ ချွတ်သည်။ ထင်မှတ်မထားသည်မို့ သရဲငပေါ် 'အား'ခနဲ
အော်ရသည်အထိ နာကျင်သွားရသည်။

“ဟဲ့... မိထွဋ်ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါတစ်ယောက်
တည်း ဆွဲချွတ်နေတာ မကျွတ်လို့ နင်ပါချွတ်ကူဦးလေဟယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မာမိမိုးက အံကြိတ်ကာ သရဲငပေါ်၏
ဆံပင်ကို ဆွဲသည်။ မာမိထွဋ်ကပါ 'အေး'ဟုဆိုရင်း သရဲငပေါ်
၏ဆံပင်ကို ဝိုင်းဆွဲကူသည်။

“အား... နာတယ်၊ လွတ်... လွတ်၊ လွတ်စမ်း”

သရဲငပေါ်မှာ ရုန်းလေနာလေမို့ အော်ရုံသာတတ်နိုင်
သည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားခြင်းမဟုတ်သည်မို့ ဆံပင်သာ
အုံ့လိုက်ကျွတ်ပါ သွားကြသော်လည်း မျက်နှာဖုံးဟု ယူဆသော
မျက်နှာက ကျွတ်မလာ။

ဆံပင်ကျွတ်တွေကို ဆုပ်ရင်း မာမိနှစ်ယောက်မှာ မော
ကာနေသည်။ ဘာစကားမှပင် မဆိုနိုင်ကြ။

သရဲငပေါ်ခမျာမှာလည်း ဆံပင်တွေ အုံ့လိုက်ကျွတ်
သွားသည့်ဒဏ်ကြောင့် နာကျင်လွန်း၍ မျက်ရည်များပင် စို့ကာ
လာသည်။

“ဟင့်... တော်တော်လည်း ရက်စက်တဲ့လူတွေ၊
ဆံပင်ကို အုံလိုက်ကျွတ်အောင် ဆွဲရသလား။ တော်ပြီ စိတ်နှာ
တယ် သွားမယ်”

“မသွားသေးနဲ့ဦး”

သရဲငပေါကို မာမိထွဋ်က ‘မသွားသေးနဲ့’ဟုဆိုရင်း
တားသည်။

“ဘာပြုလို့တုန်း”

ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေသော သရဲငပေါကို
လှမ်းကြည့်ရင်းက မာမိမိုးက ‘ဘာပြုလို့တုန်း’ဟု မေးသည်။
မာမိထွဋ်က မောနေရင်းက...

“ဘာပြုရမှာလဲ... သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာက မိတ်ကပ်ပညာနဲ့ လှုပ်ထားတာ၊
လေ့လာရမှာပေါ့တဲ့။ ဟဲ့အကောင် နင့်ကို ဘယ်သူပြင်ထားပေး
တာလဲ”ဟု ဆိုသည်။

“တောက်... ဒီမျက်နှာက အော်ရီဂျင်နယ်ပါဆို၊
ဘယ်သူပြင်ထားပေးရမှာတုန်း။ ကြုံ ကြုံဖူးပေါင်ဗျာ၊ ဒီမျက်နှာက
အစစ်ဗျာ၊ အစစ်”

သရဲပေါ်ခမျာ ငိုချင်သံကြီးဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲပင်ဆိုသည်။ သရဲကို သရဲဟုမထင်သည်ကိုက သူ့သိက္ခာကို ချသလို ဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ဟဲ့... အစစ်လို့ပြောချင်ရင် တောထဲမှာသွားပြော၊ ငါတို့က မိတ်ကပ်ပညာရှင်တွေနော်၊ ကြည့်တာနဲ့ ဘယ်လိုပြင်ထားတယ်ဆိုတာ အတတ်ပြောနိုင်တယ်၊ လာခဲ့စမ်း ဒီကို တစ်ချက်လေ့လာရအောင်”

“လာဘူး... ဘာကိစ္စလာရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဗျာ အစစ်ပါဆို လက်မခံဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဟာတွေတုန်း ဟင့်”

သရဲပေါ်မှာ သရဲသိက္ခာကို အစော်ကားခံနေရသလို ဖြစ်ကာနေသည်မို့ မျက်ရည်များပင် ကျသည်အထိ ဝမ်းနည်းကာ သွားသည်။

“ဟဲ့... စစ်ရင်လာခဲ့လေ၊ ငါက နင့် မျက်နှာက မိတ်ကပ်တွေကို တစ်စစီခွာချပြီး တစ်ခုမကျန် အကုန်ပြန်တပ် ပေးပါ့မယ်ဟဲ့ အကောင်ရဲ့”

မာမိမိုးကပါ ကက်ကက်လန်အောင်ဆိုရင်း ရွှေသို့တိုး၏။ သရဲပေါ်ကတော့ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ပညာပေးနေ

သည်။

“ဘာဗျ. . . ဒီ. . . ဒီမျက်နှာကို တစ်စစီခွာဦးမယ်”

“အေးလေ. . . ပြန်တပ်ပေးမယ်လေ ကြည့်ပြီးတာနဲ့

လာ ရှေ့ကို”

“လာ. . . ဘူး”

မာမိထွဋ်နှင့် မာမိမိုးက ရှေ့သို့တိုး၏။ သရဲငပေါက်
နောက်သို့ဆုတ်၏။ သို့နှင့် သရဲငပေါ်မှာ နံရံနှင့်ကပ်ကာသွား
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရှေ့မတိုးကြနဲ့နော်၊ စောစောကလည်း
ဆံပင် တွေ အုံလိုက်ကြီး ဆွဲနှုတ်ကြပြီးပြီ၊ အခုလည်း မျက်နှာကို
တစ်စစီခွာဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှဟုတ်ကြသေးရဲ့လား”

သရဲငပေါက် နာကြည်းစွာဆိုသည်။

“ဟဲ့. . . လူမို့လို့ ပညာလိုချင်လို့ နင့်ကို အကူအညီ
ထောင်းနေတာလေ၊ မိတ်ကပ်ကို ဘယ်လိုလိမ်းထားလဲသိချင်
လို့ ခွာကြည့်ရုံသက်သက်ပဲဥစွာ၊ နင်က ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ၊
ဇွန်းသွားပဲ့သွားမှာမို့လား အကောင်ရဲ့”

မာမိထွဋ်က မျက်နှာကိုမဲ့ကာရှုံ့ကာဖြင့် ခပ်ခွဲခွဲဆို

www.burmeseclassic.com

သည်။

“ပွန်းတာပေါ့ ဖယ်ဗျာ...ဖယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သရဲငပေါက မာမိနှစ်ယောက်ကို ထွန်းဖယ်ပြီး အခန်းပြင်ကို ထွက်ပြေးသည်။ အငိုက်မိသွားသည် မှီ မာမိနှစ်ယောက်ခမျာ ဆွဲထားချိန်ပင် မရလိုက်။

“ဟဲ့အကောင် နေပါဦးဟဲ့”

“အေးလေ... တစ်စစီဖြုတ်ပြီး ဆွဲခွာပြီး ပြန်တပ်ပေး ပါ့မယ်လို့ဆို”

မာမိနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီအော် ရင်း ကျန်ခဲ့သော်လည်း သရဲငပေါကတော့ နောက်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ခြေသုတ်တင်ကာ ပြေး၏။ ဒီနေ့အဖို့တော့ သရဲငပေါ ကံမကောင်းတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

* * *

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်သည်ပေး

**One should praise beautiful days in the evening,
beautiful woman in the morning.**

လှပသောနေ့ရက်များကို ညနေခင်းမှာသာ ချီးမွမ်းသင့်
၏။

လှပသော မိန်းမများကိုမူ မနက်ခင်းမှာ ချီးမွမ်းသင့်
သည်။

German Proverb

* * *

“ယွန်းဆက်က အရမ်းလှတာပဲကွာ”

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့ အိမ်ရှေ့မှဒန်းပေါ်မှာ အတူ ထိုင်နေကြတုန်း မင်းသားက မင်းသမီးကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။

ယွန်းဆက်က လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ကိုင်ရင်း ‘အပိုတွေ’ဟုဆိုသည်။ ပြီး ရွက်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြုံးသည်။

“အတည်ပြောတာ... ယွန်းဆက်က ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် လှနေတယ်၊ ဘယ်အချိန်ပဲတွေ့တွေ့ လှနေတော့

ဒီကတောင်က ယွန်းဆက်ကို မြင်တာနဲ့ ရင်တွေ့ခွန်ပြီး ပိုပိုချစ်လာတယ်။ မတွေ့ရရင်ကို မနေနိုင်တော့ဘူး သိလား”

မင်းသားက ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် အပီအပြင်ဆိုသည်။

“ယွန်းဆက်ကြားဖူးတဲ့ ဂျာမန်စီကားပုံတစ်ခုမှာတော့ လှပတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ညနေခင်းမှာ ချီးမွမ်းသင့်ပြီးတော့ လှပတဲ့မိန်းမကိုတော့ မနက်ပိုင်းမှာ ချီးမွမ်းသင့်တယ်တဲ့။ ကိုဘုန်းက အခုလို ညဘက်မီးလည်းမလာဘဲနဲ့ မမြင်မကန်းကြီး ယွန်းဆက်ကိုလာပြီး ချီးမွမ်းနေတော့ ယွန်းဆက်က မယုံဇော့ချမယုံတာ”

ယွန်းဆက်က ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါကတော့ ယွန်းဆက် လက်ခံထားတဲ့ အပိုင်းလေးကိုယ့်ဘက်မှာကျတော့ ယွန်းဆက်က အချိန်မရွေးလှလို့ အချိန်မရွေး ချီးမွမ်းသင့်တယ်လို့ ခံယူတယ်။ ညဘက်ကြီးမို့ မမြင်မကန်းနဲ့ဆိုတာ ကိုယ့်မှာမရှိဘူး။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းမှာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ယွန်းဆက်ကို မြင်နေရတယ်”

“ဒါ ချွတ်တင်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝီဒီယိုရိုက်နေတာမဟုတ်

ဘူး”

မင်းသား၏ စကားအဆုံးမှာ ယွန်းဆက်က ရှက်ဝဲဝဲ ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းဆက်ရ”

“ကဗျာဆန်တဲ့စကားတွေ လာပြောနေလို့ပေါ့”

မင်းသား၏အမေးကို ယွန်းဆက်က ခပ်ချွဲချွဲပြန်၍ ဖြေသည်။

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေက ကဗျာဆန်သွားတတ်ကြ တယ်လေ”

“မကြားဖူးပေါင်”

“ကြားဖူးသွားအောင် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြမယ်လေ”

“ဟော... သူ့ဇာ လာပြီ”

ရှေ့သို့တိုးလာသော မင်းသားကြောင့် ယွန်းဆက်က ထရပ်ရင်းဆိုသည်။ တကယ်တမ်း မင်းသားက လှည့်ကြည့် တော့ သူ့ဇာလည်းမရှိ ဘာဆိုဘာမှ နောက်မှာမရှိ။

“ယွန်းဆက်ကလည်းကွာ ဘာမှလည်းမရှိဘဲနဲ့”

“ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်လို့လေ”

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မညစ်ပါစေနှင့်

မင်းသား၏စကားအဆုံးမှာ ယွန်းဆက်က ညစ်ကျယ်ကျယ် ဆိုသည်။

“ထိုင်ရတာညောင်းတယ်၊ လမ်းလေးဘာလေးလျှောက်ဦးမယ်”

ဒန်းပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေလျှင် အခြေအနေမကောင်းနိုင် သည်မို့ ယွန်းဆက်က လမ်းကိုလျှောက်သည်။ မင်းသားက မချင့်မရဲဖြင့် လက်သီးကိုဆုပ် အံ့ကိုကြိတ်ရင်း မင်းသမီးနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သည်။

“ပြန်မအိပ်သေးဘူးလား”

ယွန်းဆက်က မင်းသားဘက်လှည့်ရင်း ပြောင်စိစိဖြင့် မေးသည်။ မင်းသားက မီးအိမ်လေးကိုင်ကာ သူ့ကို တမင်ရိနေသော မင်းသမီးကို ဖြစ်နိုင်လျှင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖက်ပြီး ချီမြောက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်နေသည်။

“ယွန်းဆက်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ထားခဲ့ဖို့လည်း လုံးဝစိတ်မကူးဘူး၊ ယွန်းဆက်ဘေးမှာနေရတုန်း တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ လိုက်နေမှာ၊ ယွန်းဆက်က တစ္ဆာအဆုံးထိလျှောက်ရင် ကိုယ်ကလည်း ကမ္ဘာဆုံးထိလိုက်မှာ”

မယ့်ရင် လျှောက်ကြည့်ပါလား”

“စိတ်လည်းမဆိုးနဲ့၊ မလျှောက်တာ”

မင်းသား၏ စကားအဆုံးမှာ ယွန်းဆက်က ညစ်ကျယ်
ကျယ် ဆိုသည်။

“ယွန်းဆက်ကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“သူ့ဇာကလည်း အရမ်းကြာတယ်ကွာ”

မင်းသား၏စကားကို ယွန်းဆက်က ပြောင်သည်။

“အတည်ပြောတာ ယွန်းဆက်ရ”

“အတည်ကြာလိုက်တာ၊ ဒီသူ့ဇာကတော့”

“ဘာလဲ... ယွန်းဆက်က ကိုယ့်ကိုလှောင်တာလား”

“လှောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောင်စွာ”

“မပြောင်ပါနဲ့ ယွန်းဆက်ရယ်၊ ကိုယ့်မှာက ရင်ခုန်ရ
လွန်းလို့ ခူးတော့မယ်၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါတော့ကွာနော်”

“လူတိုင်း ရင်ခုန်ကြတာပဲဥစ္စာ၊ ရင်ခုန်တဲ့လူတိုင်းကို
ပြန်ချစ်နေရရင်တော့ ဒုက္ခပဲပေါ့ ကို... ဘုန်းရဲ့”

မင်းသားပြောသမျှကို မင်းသမီးက အငေါ့တူးသည်။

“လူတိုင်းရင်ခုန်တာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ခုန်သက

ပိုထူးခြားတယ်၊ မယုံရင် ခုနားထောင်ကြည့်လိုက်”

မင်းသားက ပြောပြောဆိုဆို ယွန်းဆက်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆက်ခနဲ ဆွဲသွင်းရင်း သူမကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသည်။
ယွန်းဆက်လက်ထဲမှ မီးအိမ်က ဖျတ်ခနဲ လွတ်ကျရင်း မီးမှိတ်သွား၏။

“အာ... ကျသွားပြီ၊ လွတ်နေမှီ မလွတ်ရင်အော်လိုက်မှာ”

“မအော်ပါနဲ့ ယွန်းဆက်ရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံတွေကို သေသေချာချာနားထောင်ပြီး ခံစားကြည့်ပါဦး”

“လွတ်... လွတ်”

ယွန်းဆက်၏စကားကို မင်းသားတစ်ယောက် နားမထောင်ပါ။ မလွတ်သည့်အပြင် ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ဖက်ထား၏။

* * *

“မလွတ်နဲ့... လုံးဝမလွတ်နဲ့၊ ငါတို့မင်းသားကွ”

တကယ်တော့ အိမ်ကြီး၏ဘေးကနေ မင်းသားတို့ကို ချောင်းနေသော လူလေးယောက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ မောင်ထက်၊ ဖိုးနိုင်၊ ကိုလတ်နှင့် ဝဏ္ဏတို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် မှာ မာမိတို့အခန်းမှ ထွက်လာသော သရဲငပေါက သကောင့် သားတို့၏နောက်မှာ ရောက်လာပြီး မောင်ထက်၏ပခုံးကို သူ၏ လက်သည်းချွန်များဖြင့် ကုတ်သည်။

မောင်ထက်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏ပခုံးပေါ်မှ

လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖယ်ချသည်။ ပြီး နှုတ်မှလည်း...

“လာမကုတ်နဲ့နော်... ဒီအချိန်မှာ ဘာမှလာမလုပ်နဲ့
နောက်ပြန်ပေးလိုက်လို့ ဂိသွားမယ်”

သရဲပေါက်က ဇွဲမလျှော့ ဖိုးနိုင်၏ခေါင်းကို သူ၏လက်
သည်းချွန်များဖြင့် တုတ်ခြစ်သည်။

“ဟာ... အရေးထဲမှာ ဘာလာနော်ကံနေတာတုန်း။
ကဲကွာ”

ဖိုးနိုင်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ နောက်ပြန်ကန်လိုက်
သည်မို့ သရဲပေါက်မှာ မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရ
သည်။ သရဲပေါက်က ဇွဲလုံးဝမလျှော့။ ကိုလတ်၏ခေါင်းကို
ဖတ်ခနဲ ပုတ်သည်။ ကိုလတ်က လုံးဝတုတ်တုတ်မလှုပ်။ ဝတ္ထု
ကို သရဲပေါက်က ပခုံးကိုသွားကိုင်ရင်း ဆွဲခါသည်။ ဝတ္ထုက
'ဖယ်စမ်းပါ ဒီလက်က'ဟု ဆိုရင်း သူပခုံးပေါ်မှ ဆွဲခါချသည်မို့
သရဲပေါက်မှာ ငိုချင်လာသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျကျဖြင့် ခြေလှမ်းသုံးလေးငါးလှမ်း လှမ်း
လာရင်း ရွှေသစ်ပင်ကိုကွယ်ကာ ချောင်းနေသော သူ့ဇာကို
တွေ့သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ခြောက်ရန် သိပ်စိတ်မပါသော်လည်း သူ့ဇာ၏ ပခုံးစွန်း
တို့ သရဲပေါက် လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ရင်း ခေါ်သည်။

“ဒီမှာလည်း မခေါ်နဲ့၊ ဟိုမှာလည်း မခေါ်နဲ့၊ ဒီမှာ
Love sence ကြည့်နေတယ်၊ သွား ဝေးဝေးကို၊ အမလေး
မင်းသားကလည်းနော် သူလုပ်တာနဲ့ ငါ့မီးအိမ်တော့ သွားပါပြီ၊
အဲဒါ မမယွန်းရဲ့ မီးအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဇာမီးအိမ်ကို ဘုန်းရဲ့”

သူ့ဇာက သရဲပေါက်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ သူမပြော
ချင်ရာတွေ စွတ်စက်ပြီးပြောနေသည်။

သရဲပေါက်ခမျာ စိတ်ဓာတ်ကျသည်ထက် ကျလာသည်။
ခြေမိုင်လက်မိုင်ချရင်း ပျင်းရိပျင်းတွဲ လျှောက်လာဖြစ်သည်။
၎င်း၏ဘဝမှာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သလို ခံစားနေရသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်ငါးလှမ်းခန့်မှာ ပန်းချုံကိုကွယ်ကာ
ချောင်းနေသော မာမီနှစ်ယောက်ကို သရဲပေါက်တွေ့သည်။

“ဒီမှာဗျား... ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်စစီခွာမလို့ဆို၊
ခွာပေးကြစမ်းပါဗျာ၊ ဒီမျက်နှာနဲ့ မနေချင်တော့ဘူး၊ ဟီး...
ဟင့်... ဟင့်”

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့

ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြင့်ဆိုသော သရဲငပေါင်စတား
ကြောင့် မာမိနှစ်ယောက်က သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့အကောင်... ဒီအချိန်မှာ ဘာမိတ်တပ်ပညာမှ
အရေးမကြီးဘူး၊ အထူအပါးနားမလည်တဲ့ကောင် တိတ်တိတ်
နေစမ်း”

မာမိမိုးက လှည့်ကြည့်ရင်း ခပ်တင်းတင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ... အခုချိန်မှာ ချောင်းစရာရှိ
တာကို ချောင်းရတယ်ဟဲ့အကောင်ရဲ့၊ ချောင်းချင်သပဆိုရင်
ချောင်း၊ မချောင်းချင်ရင် ဂျောင်း၊ လစ်တော့ အာရုံလာစစားနဲ့”

မာမိထွဋ်ကလည်း လှည့်ကြည့်ကာ ပက်ခနဲပြောရင်း
ဟိုဘက်လှည့်ကာသွားသည်။ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်လို့
တောင် ထင်ပုံမရ။

“ဪ... လူတွေ... လူတွေ”

ဟု သရဲငပေါင် တွေးသည်။ စောစောတုန်းကတော့
သူ့ကို အတင်းလိုက်ဆွဲနေပြီး အခုတော့ လှည့်ပင်မကြည့်
တော့။

သရဲငပေါင် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ

ပြည်သူ့အဖွဲ့

စောစောက ဝိုင်မူးနေကြသော မေခတ္တာ၊ ဖြူဖြူနှင့် နှင်းနေ
ပြည်တို့ကို အိမ်၏ထောင့်စွန်းမှာ နေရာယူပြီး ချောင်းနေသည်
တို့ တွေ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ပုလင်းနဲ့ရိုက်ပေးကြပါဦးလားဗျာ၊
သအောင်ရိုက်ပေးစမ်းပါ”

မေခတ္တာတို့ရွေ့မှာ ပိတ်ရပ်ရင်း သရဲငပေါ ဆို့နှင့်စွာ
ပင်ဆိုဖြစ်သည်။ စောစောကတော့ သူ့ကို အလှအယက် တခွပ်
ခွပ်ဝိုင်းဆော်ခဲ့ကြသည်ကိုး။

“ဟဲ့... ရှူး... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ၊ ဖယ်စမ်း ဒီမှာ
view ကွယ်နေတယ်”

ဖြူဖြူက အသံကိုနှိမ့်ကာဆိုသည်။

“အရေးထဲမှာ သူကတစ်မျိုး၊ အထူအပါးကို နားမလည်
ဘူး၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ ရွေ့ကမကွယ်စမ်းနဲ့”

မေခတ္တာက အသံကိုနှိမ့်ပြီး အံကြိတ်ကာဆိုသည်။

“ဟုတ်ပ... ဒီမှာ မမြင်မကမ်းနဲ့ ချောင်းနေရတဲ့အထဲ
မှာ လာပိတ်ပြီး ရပ်နေသေးတယ်၊ အရိပ်အကဲကို နားမလည်
ဘူး”

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်ပညာပေးရေး

“ဟင့်... ဟင့်”

နှင်းနေခြည်၏ စကားအဆုံးမှာ သရဲငပေါ ကြေကွဲကာ သွားသည်။ ဘေးမှ အုတ်နံရံကို ခေါင်းဖြင့် အင်းဟာ... အင်းဟာနှင့် ပြေးတိုက်ချင်သွားရသည်။ ဒီအိမ်မှာ လာသမျှ တွေ့ထဲမှာ သူ့ခြောက်လို့မရတာ ဒီတစ်ဖွဲ့သာရှိသေးသည်။ သရဲ သိက္ခာတွေကျကာ သရဲလိပ်ပြာတွေတောင် မလှတော့။ (အံ့မယ်... ကြေကွဲနေတာ ကြေကွဲနေတာ သရဲက၊ စာရေး ဩရဲ့ လုပ်ပေါက်ကတော့)

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီးရင်း ကျနေ တော့သည် တမံတကား။

* * *

The game of life is a lot like football. You have to tackle your problems, block your fears and score your points when you get the opportunity.

ဘဝဆိုတာက ဘောလုံးပွဲနဲ့ တော်တော်တူတယ်။
ပြဿနာတွေကို မိမိရရဖမ်းရတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်စရာတွေကို
ပိတ်ဆို့ကာကွယ်ရတယ်။ အခွင့်သာရင်တော့ အမှတ်တွေတက်
လာအောင် အပိုင်ကန်သွင်းရတယ်လေ။

LEWIS GRIZZARD

* * *

ကင်မရာမင်း၊ မီးထိုးမှန်ထိုး၊ ထရောလီအဖွဲ့ စသည်
 ဖြင့် ရှုတင်မှာပါလာသမျှ လူတော်တော်များများ၏ အခန်းတွေ
 ကျန်သေးသော်လည်း သရဲငပေါ လုံးဝလိုက်မခြောက်ချင်တော့။
 စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာပြီး မျက်စိရွေ့မှာမို့နေ
 သော ဘီရိုတစ်လုံးကို ဝုန်းခနဲကန်ဖြစ်သည်။

“တောက်... အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဒီပွဲကျမှ ဂိုးမသွင်း
 နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကကြီးပဲ ဂိုးတွေပေးလိုက်ရတယ်၊ လုံးဝ
 မကျေနပ်ဘူး”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ပင် ဘီရိုကို နောက်တစ်ချက်ထက် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူကန်နေသော ဘီရိုနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်အခန်းမှာ ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် ရှုတင်မန်နေဂျာတို့ နေသော အခန်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ဝဒုန်းဒုန်းနဲ့”

အနည်းငယ် အိပ်ချမှူးတူးဖြစ်နေသောပုံစံဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီးတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာရင်း ဆိုသည်။

ဆံပင်စုတ်ဖူးဖြင့် သရဲပေါက်ကြည့်ပြီး ရှုတင်မန်နေဂျာက ‘မင်းဘယ်သူလဲ’ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။ မေးရသော အကြောင်းက ဤမျက်နှာနှင့်ပင် မင်းသမီး ယွန်းဆက်ပန်းတို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လာ၍စသွားသည်မှာ အချိန်များစွာမကြာသေးသည့်ကိုး။

သရဲပေါက်မှာ သူ့ကိုကြောက်ဖို့ပင်ဝေးစွ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ဒေါသထွက်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်မှာကလည်း အိမ်စောင့်တဲ့အဖိုးပဲရှိတယ်။ ဒီကောင်ကိုကြည့်ရတာကလည်း ငါတို့ရှုတင်အဖွဲ့ထဲက

သင်ကြောင့်သရဲစိတ်မည်ပေနှင့်

မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်၊ ဟကောင် မျက်နှာဖုံးချွတ်စမ်း
မင်းဘယ်ကလဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ခါးထောက်ရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆို
သည်။ သရဲပေါလည်း စိတ်တိုတိုဖြင့် ‘ဂါး’ဟု အာခေါင်ခြစ်
ကာ အော်ဖြစ်သည်။

“ဂါး”

“ဪ... သေချာပြီ၊ လက်စသတ်တော့ သူ့ခိုးကိုတော့
ဟကောင်ရိုက်စမ်း လိုက်စမ်း၊ သူ့ခိုးပျို့... သူ့ခိုး”

ဒါရိုက်တာကြီးက အနီးမှတုတ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း အော်
သည်။

“သူ့ခိုးပျို့... သူ့ခိုး”

ရွာတင်မန်နေဂျာကလည်း နေရာတွင်ရပ်ကာ သံယောင်
လိုက်ကာ အော်သည်။ အခြေအနေမကောင်းတော့သည်မို့ သရဲ
ပေါ် ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

“အင်း... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ မိုးပေါ်ပျံ့မှဖြစ်မယ်၊
တဲ လာလေရော... ပျံ့စမ်း”

လက်နှစ်ဖက်ကို မိုးပေါ်ပျံ့သလိုလုပ်ကာ ပျံ့သော်
ဏည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကြွတက်မလာခဲ့။ ‘ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်

ပါလိမ့်၊ ငါ့ပုံလို့ မရပါလား'ဟု သရဲငယ်၊ ထိတ်လန့်စွာတွေး
သည်။

“သူခိုးတဲ့ဟ”

အပြင်မှ အဖွဲ့တွေလည်း ခဲကိုင်သူကိုင်၊ တုတ်ရွာသူရွာ
ဖြစ်တုန်ကြသည်။ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးလည်း အာဘွားပင်
မပေးရသေး။

“တောက်... ဘယ်က ကလေးကချေလဲကွာ၊ ဒီမှာ
ကောင်းခန်းရောက်နေမှ အာဘွားလေးတောင် မွေ့လို့ မပေးရ
သေးဘူး”

မင်းသားက မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်မို့ လွန်းဆက်က
မင်းသား၏ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်သည်။

ချောင်းနေကြသူများသည်လည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ
ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“သူခိုး... ဟကောင် မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့နော်”

ဒါရိုက်တာက ရှေ့လည်းမတိုးရဲပါဘဲ နေရာတွင်
တုပ်တုပ်မှမလှုပ်ဘဲ ရပ်နေသော သရဲငယ်ကို လက်ညှိုးထိုး
ကာဆိုသည်။

“ပျံလို့မရရင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်မှဖြစ်မယ်၊ တဲ

သင်ကြောင်းသရုပ်ဖော်ပုံစံ

လာလေရော့လဟယ်”

သရဲပေါက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် . . .

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စွမ်းအားတွေ မရှိတော့၊
လူများ၏ အသံကိုလည်း သူကြားနေရပြီဖြစ်သည်။ အခြေအနေ
ကလည်း မထူးခြား။

“ကဲ . . . ကဲ”

မရရအောင် ဖိညစ်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကြည့်သော်
လည်း မရ။ ဒီအတိုင်းဆက်နေပါက အရိုးတခြား ဒုက္ခပေးတခြား
ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လို့လည်းမရ မိုးပေါ်ပျံလို့လည်း
မရရင် ပြေးတယ်ကွာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒီတစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်မို့ သရဲ
ပေါက်များ ဖနှောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားထဲကျအောင် ပြေးရ
တော့သည်။

“ဟ . . . ဟ ပြေးပြီ၊ သူ့ခိုးဗျို့၊ လိုက် . . . လိုက်”

“အဲဒီဘက်ကိုလာပြီဟေ့ . . . လိုက် . . . လိုက်”

ရွာတင်မန်နေဂျာနှင့် ဒါရိုက်တာကြီးတို့က ခုန်ဆွခုန်ဆွ

ဖြင့် ထကာအော်သည်။ သရဲပေါက် အိမ်ပြင်ကိုရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သရဲပေါက်ကို ရှုတင်တစ်ဖွဲ့သားလုံး လိုက်နေသည်ကို ခေါင်းခါရင်း ပြုံးနေသူတစ်ယောက်တွေ့ရှိသည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ အိမ်စော့ အဖိုးဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ် သော သရဲစိတ်ညစ်နေရသည်ကို မြင်ရ၍ ပြုံးနေခြင်းဖြစ်မည်။

“လိုက်ဗြဟေ... လိုက်ကြ”

မင်းသားကလည်း သရဲပေါက်ကို ခဲဖြင့်လှမ်းထုရင်း အော်သည်။ သရဲပေါက်မှာ အိမ်ထဲမှနေ လမ်းပေါ်သို့ ဦးတည် ကာ ပြေးသည်။

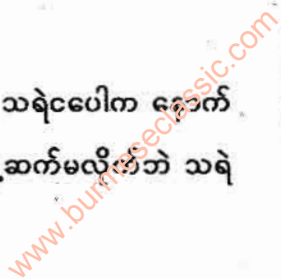

လူအုပ်ကြီးကလည်း ‘သူခိုးဗျို’ဟုဟစ်ကာ လမ်းပေါ်ထိ လိုက်ကြသည်။ သရဲပေါက်ပြေး၊ လူအုပ်ကြီးက လိုက်ဖြင့် ဝါးတစ်ရိုက်စာမျှကွာနေစဉ် သရဲပေါက် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ကို ခလုတ်တိုက်ပြီးလဲသည်။

“ဘုန်း”

“အင့်”

မှောက်လဲရာမှ ကုန်းရုန်းထရင်း သရဲပေါက် နောက် ကို ချာခနဲလှည့်သည်။ လူအုပ်ကြီးက ရှေ့ဆက်မလိုက်ဘဲ သရဲ

ပေါက်ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။
 ၎င်းတို့လက်ထဲမှာက လက်နက်ကိုယ်စီ။ တုတ်၊ ခဲ စသည်။
 တုတ်တရွယ်ရွယ် ခဲတရွယ်ရွယ် လုပ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို
 ကြည့်ရင်း သရဲပေါ် ဒေါ်တွေကန်လာသည်။ တစ်သက်လုံး
 သူများပြေးအောင်သာ ခြောက်ခဲ့ရပြီး အခုမှ ကိုယ့်အလှည့်ကျ
 ကာ ပြေးနေရသော သရဲပေါ်က လူအုပ်ကြီးကို ဒေါသထွက်
 ကာ လှမ်းကြည့်ရင်း မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ခွန်းထဲ သူ့ အာခေါင်
 ခြစ်၍ အော်ဖြစ်သည်က...

“ဝါး” တူ၍။

ပျော်ရွှင်စရာရုပ်ပုံအဖွဲ့ကြွယ်ဝစေ

ပြည်ပိုင်ပိုင်

